

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

December 1987
87ste jaargang
Nummer 12

December 1987
87ste jaargang
Nummer 12

Eerste Presidium:

Esra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Parmore, Derek A. Culbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1987 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks
in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins,
Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands,
Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en
Zweeds; eens in de twee maanden in het Indone-
sisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in
het IJslands.

Jaarabonnement:

Nederland: f28,00
Belgie: Bfr. 485,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f31,00
USA/Canada: US\$10,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan
en wordt automatisch verlengd, tenzij twee
maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd.
Opgave van een nieuw abonnement te richten aan
de administratie; wacht met betalen tot u een
acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PBMA 8712 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”,
„New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

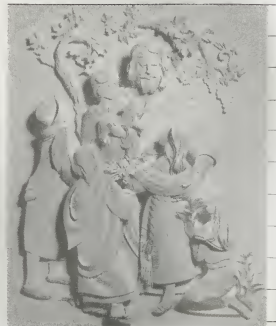
- 2 Kerstboodschap van het Eerste Presidium
- 3 Jezus Christus – gaven en verwachtingen, *President Esra Taft Benson*
- 6 „Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld”, *Keith Meservy*
- 12 Horacio Tulio Insignares: het priesterschap grootmaken, *Marvin K. Gardner*
- 16 ZHV-huisbezoekboodschap:
Problemen met wijsheid en waardigheid oplossen
- 18 Licht oogsten: kunstzendingen in Parijs,
Jan Underwood Pinborough
- 25 De Welshman Dan Jones: naar huis met het evangelie,
Ronald D. Dennis
- 31 Een uitverkoren ziener (de Profeet Joseph),
Ouderling Neal A. Maxwell
- 35 De minder actieven geestelijk sterken, *Een paneldiscussie van het
Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*
- 41 „Er gaat een macht van het boek uit” (*getuigenissen*)

VOOR TIENERS EN TWENS

- 44 „Je hebt het Boek van Mormon niet genoeg gebruikt!”, *Anna Stahre*
- 46 De nalatenschap van Wind River, *Janet Thomas*

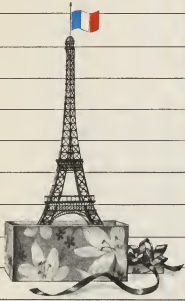
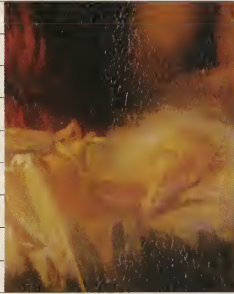
Kinderster

- 2 De nacht dat de wereld stilstond, *Dorothy Leon*
- 4 De kerstverassing, *Dolly Hildreth*
- 6 Gelukkig Nieuwjaar, *Charlene A. Shuler*
- 8 Kerstkleurplaat

Op de omslag:

Christus' geboorte, van Karl Heinrich Bloch

KERSTBOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

„De verkondiging aan de herders“ van Del Parson

Geliefde
broeders
en zusters,

Voor ons allen is dit een heerlijke tijd, de tijd dat de hele christelijke wereld de geboorte van onze Heer Jezus Christus viert.

Zoals zowel in de Bijbel als het Boek

van Mormon staat opgetekend, verschenen er die heilige nacht beloofde tekens aan de hemel. Eenvoudige herders die de wacht hielden bij hun kudden bij Betlehem behoorden tot de eersten die over de geboorte van de Heiland hoorden. Een engel zei tegen hen: „Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk ten deel zal vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David . . .

En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende: Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des wel-

behagens.“ (Luc. 2:10–11, 13–14.)

De zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is in de eerste plaats om de nederigen en reinen van hart te vinden en met hen „grote blijdschap“ te delen –

het evangelie van Jezus Christus.

Zijn evangelie is onze enige hoop op vrede op aarde bij mensen des welbehagens. Mogen wij ons deze kerst opnieuw voornemen om het evangelie in ons gezin nog vollediger na te leven, en om het evangelie overal nog ijveriger te delen met onze broeders en zusters. Wij houden van u en wij waarderen u; wij wensen u en uw gezin een vreugdevolle kerst toe, en een nieuw jaar vervuld van gezondheid en geluk. Met broederlijke groeten

HET EERSTE PRESIDIUM

JEZUS CHRISTUS GAVEN EN VERWACHTINGEN

President Ezra Taft Benson

Nu wij weer op het punt staan het kerstfeest te vieren, dit feest van geven en nemen, zou ik graag met u willen spreken over een paar van de vele gaven die wij van onze Heer Jezus Christus hebben ontvangen, en wat wij op onze beurt aan Hem terug zouden kunnen geven.

In de eerste plaats gaf Hij ons het volmaakte voorbeeld – zichzelf – waarnaar wij ons leven kunnen richten. Hij zei: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden” (Joh. 15:13). Niet alleen gaf Hij ons het volmaakte voorbeeld voor ons leven hier op aarde, maar ook gaf Hij gewillig zijn leven voor ons. Hij onderging een lichamelijke en geestelijke kwelling die wij niet kunnen bevatten, om ons de heerlijke zegen van de verzoening en de opstanding te kunnen geven (zie LV 19:15–19).

Sommige mensen zijn gewillig om te sterven voor hun geloof, maar ze zijn niet bereid er volledig voor te leven. Christus leefde en stierf voor ons. Door in zijn voetsporen te volgen en dankzij zijn verzoening, kunnen wij de grootste gave van alle gaven ontvangen – het eeuwige leven – wat het leven is dat de grote Eeuwige leidt – onze Hemelse Vader.

Christus stelde de vraag: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” Hij beantwoordde die vraag zelf door te zeggen dat wij als Hem moesten zijn (zie 3 Ne. 27:27).

Hoe meer iemand het voorbeeld van Christus benadert, hoe hoger hij stijgt en hoe gelukzaliger en vreugdevoller hij zich voelt. Dit heeft niets te maken met wereldse rijkdom, macht of prestige. De enige ware toets van onze grootheid, gelukzaligheid en vreugde is in hoeverre wij als de Meester, Jezus Christus, kunnen worden. Hij is de juiste weg, de volledige waarheid en het overvloedige leven.

Ten tweede, naast de gave van het leven van Christus is er de gave van zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen – „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem” (LV 1:30). Buiten de kerk om kunnen wij niet verlost of verhoogd worden. Door de kerk ontvangen wij de doop, het priesterschap, het celestiale huwelijk en andere essentiële verordeningen. De kerk is de organisatie die God gebruikt om zijn werk te vestigen en te verbreiden. Wij moeten ermee en erin werken, en haar vooruit helpen.

We moeten gewillig zijn om royaal van onze tijd, talenten en middelen aan de kerk te geven. Wat er ook in de wereld gebeurt, de kerk zal in kracht toenemen en zal intact zijn als de Heer weer komt.

God heeft ons ervan verzekerd dat de kerk nooit meer van de aarde zal worden weggenomen door afval. Hij heeft gezegd dat Hij welbehagen in de kerk heeft, waarbij Hij de kerk als geheel bedoelt en niet ieder lid afzonderlijk (zie LV 1:30).

De kerk is waar. Onderhoud haar wetten, woon haar vergaderingen bij, steun haar leiders, aanvaard haar roepingen, ontvang haar zegeningen.

Ten derde, naast de gaven van het leven van Christus en zijn kerk, is er de gave van de Schriften, met name het Boek van Mormon.

De profeet Joseph Smith zei dat „het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst” is. Hij zei dat „meer dan enige ander boek . . . het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God zal brengen”. (Inleiding van het Boek van Mormon.)

Het Boek van Mormon is voor onze tijd geschreven. Mormon, die het heeft samengesteld, zag ons in een visioen en werd geleid om datgene in het boek op te nemen waarvan God wist dat wij ze in het bijzonder in onze tijd nodig zouden hebben. Daarom moeten we het Boek van Mormon beter kennen dan welk boek ook.

We moeten niet alleen weten welke historische en geloofsversterkende verhalen erin staan, maar we

*„Hoe weet God dat ik de zijne ben?“
vroeg het stervende meisje. Voorzichtig hield
de bisschop haar hand omhoog en antwoordde:
„Laat Hem je handen zien.“*

moeten ook zijn leringen begrijpen. Als we het Boek van Mormon leerstellig benaderen, kunnen we de waarheid vinden waarmee we de dwalingen in vele menselijke theorieën en filosofieën van tegenwoordig aan het licht kunnen brengen en ze bestrijden.

Nu zijn Christus' leven, zijn kerk en het Boek van Mormon maar enkele gaven van Christus die ons voor ons welzijn gegeven zijn, en niet alleen rondom de kersttijd, maar ons hele leven lang.

Dus ik vraag u, mijn broeders en zusters, wat kunnen wij de Heer deze kerst geven? Als we kijken naar alles wat Hij voor ons gedaan heeft en doet, dan moet er toch iets zijn dat wij aan Hem kunnen geven.

Christus' grote gave aan ons was zijn leven en offer. Zou dat dan niet onze bescheiden gave aan Hem moeten zijn – ons leven en onze offers, niet alleen nu maar ook in de toekomst?

Mensen die hun leven in Gods handen leggen, ontdekken dat Hij veel meer van hun leven kan maken dan ze zelf kunnen. Hij zal hun vreugde verdiepen, hun blik verruimen, hun begrip verlevendigen, hun spieren harden, hun geest verheffen, hun zegeningen verveelvoudigen, hun mogelijkheden vergroten, hun ziel troosten, vrienden geven en vrede uitstorten. Wie ook zijn leven verliest in de dienst van God zal het eeuwige leven vinden.

Maar als iemand zijn leven in de dienst van God verliest, dan vindt hij in werkelijkheid het overvloedige leven, dus als iemand alles wat hij heeft voor God opoffert, deelt God op zijn beurt alles wat Hij heeft met hem.

Probeer u het maar, God zal nooit bij u in de schuld komen te staan. Want elke keer dat u probeert om zijn wil te doen, stort Hij gewoon meer zegeningen over u uit. Soms lijkt het alsof die zegeningen wat lang op zich laten wachten – misschien om ons geloof op de proef te stellen – maar u zult ze ontvangen, in overvloed.

President Brigham Young zei: „Ik heb veel mensen horen praten over wat ze omwille van Christus geleden hebben. Gelukkig heb ik daar nooit reden voor gehad. Ik heb veel meegemaakt, maar wat mijn lijden

betroft heb ik het vaak, voor mezelf en in toespraken, vergeleken met een man die een oude, vieze, versleten en gescheurde jas draagt, en dat er iemand langs komt en hem een mooie, nieuwe jas geeft die helemaal heel is. Als ik denk aan wat ik omwille van het evangelie geleden heb, trek ik vaak deze vergelijking – ik heb een oude jas weggegooid en een nieuwe aangetrokken.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 348.)

De heiligen lijden nooit zoveel als de zondaars.

En jong meisje, die haar maatschappelijke plannen opzij had gezet om zwaar, saai werk te verrichten om haar jongere weesbroertje groot te brengen, lag op sterven.

Ze riep haar bisschop, en terwijl ze die laatste momenten met hem sprak hield hij haar ruwe, harde, eel-terige handen in de zijne. Toen vroeg ze: „Hoe weet God dat ik de zijne ben?” Voorzichtig hield de bisschop haar hand omhoog en antwoordde: „Laat Hem je handen zien.”

Op een dag zien we misschien de handen die zoveel voor ons geofferd hebben. Zijn onze handen schoon en dragen ze de tekenen van dienstbaarheid aan de Heer? Is ons hart rein en vervuld met zijn gedachten?

Elke week sluiten we een plechtig verbond om als Hem te zijn, om Hem altijd indachtig te zijn in alles, en om al zijn geboden te onderhouden. Op zijn beurt belooft de Heer ons dat Hij ons zijn Geest zal geven.

Er was een tijd dat we onze oudste Broer en zijn en onze Hemelse Vader goed kenden. We verheugden ons op ons aardse leven, dat ons in staat zou stellen om een volheid van vreugde te ontvangen. We stonden te trappelen om aan onze Vader en onze Broer, de Heer, te laten zien hoeveel we van Hen hielden en dat we Hen zouden gehoorzamen, ondanks alle aardse tegenwerkingen van de duivel.

Nu zijn we hier. Er is een sluier over ons geheugen gelegd. Nu laten we God en onszelf zien wat we kunnen. Niets zal ons meer verbazen als we door de sluier naar de andere zijde gaan, dan het besef hoe goed we onze Vader kennen en hoe vertrouwd zijn gezicht is.

God houdt van ons. Hij let op ons. Hij wil dat wij slagen. Op een dag zullen we weten dat Hij niets na-

gelaten heeft om het eeuwige welzijn van ons allemaal mogelijk te maken. Beseften we maar hoezeer onze vrienden in de hemel, die we ons nu niet kunnen herinneren, vurig verlangen dat wij zullen slagen. Nu is het aan ons om te laten zien wat we kunnen – hoe wij kunnen leven en wat wij elke dag, elk uur, elk moment voor God willen opofferen. Als wij alles doen wat we kunnen, zullen we alles ontvangen wat de Grootste van allen te bieden heeft.

Geef God het beste wat u te bieden heeft, dan zult u het beste ontvangen wat Hij zelf heeft.

Ik bid dat de Heer met u zal zijn, dit kerstfeest en altijd. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken.

1. President Benson geeft aan dat wat de normen van de wereld ook zijn, de enige ware toets van onze grootheid, gelukzaligheid en vreugde is in hoeverre wij als de Meester, Jezus Christus, kunnen worden.
2. We moeten gewillig zijn om royaal van onze tijd, talenten en middelen aan de kerk te geven. Wat er ook in de wereld gebeurt, de kerk zal in kracht toenemen en zal intact zijn als de Heer weer komt.
3. Mannen en vrouwen die hun leven in Gods handen leggen, ontdekken dat Hij veel meer van hun leven kan maken dan ze zelf kunnen.

Wenken voor de bespreking

1. Wat moeten we volgens president Benson doen om de foute theorieën en filosofieën van de mens te bestrijden?
2. Als we denken aan alles wat de Heiland voor ons heeft gedaan en nog doet, wat kunnen wij deze kerst dan aan Hem geven?
3. Zijn onze handen schoon en dragen ze de tekenen van dienstbaarheid aan de Heer?

Christus' geboorte van Carl Bloch. Het origineel hangt in de kapel van het Frederiksborgklooster in Denemarken. Gebruikt met toestemming van het Frederiksborgmuseum.

IMMANUËL, OF GOD MET ONS

Jezus in de synagoge te Nazaret van Greg. K. Ollern. Het dank aan Leo en Juliette Beus.

DE WETGEVER

DE GEZALFDE, DE

„HEDEN IS DIT S VOOR UW OR

Jezus Christus vervulde de profetieën
die stierf opdat v

Door Keith Meservy

Ons geloof is verankerd in het getuigenis dat Jezus de Christus is, of met andere woorden, de Messias. Dit betekent, zoals Paulus zegt: „(Messias) is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, „En Hij is begraven en ten derden dage opgewekt” (1 Kor. 15:3-4).

Christus' framtidige antocht til Jeruzalem van Harry Anderson.

GROTE KONING

CHRIFTWOORD EN VERVULD"

an vanouds over de beloofde Messias,
wij zouden leven

(Om de lezer te helpen de Hebreeuwse gedachte beter te volgen, heb ik in dit artikel het Griekse woord Christus vervangen door het Hebreeuwse woord Messias tussen haakjes.)

De meeste mensen in Jezus' tijd verwachtten niet dat de Messias zou lijden en sterven. Zelfs de aposte-

De kruisiging van Carl Bloch. Het origineel hangt in de kapeel van het Frederiksbergkasteel in Denemarken. Gebruikt met toestemming van het Frederiksbergmuseum.

DE MESSIAS DIE WORDT GEOFFERD

De wederkomst van Harry Anderson.

DE MESSIAS VAN HET MILLENNIUM

len waren verward over de offerende rol van de Messias.

Waren de profetische uitspraken over de rol van de Messias dan zo onduidelijk dat ze wijdverbreide misverstanden in de hand werkten? Waren de mensen zo slecht op de hoogte met de Schriften dat hun overtuigingen met betrekking tot de Messias ongegrond waren?

De Gezalfde, de grote Koning

De Hebreeuwse titel *messias* en het Griekse equivalent *christos* betekenen *de gezalfde* en zijn van toepassing op verschillende roepingen. De titel *masjach* (gezalfde) kon op iedereen slaan – een priester, koning of profeet – die met olie gezalfd was om in Gods naam te handelen.

(Zie Ex. 29:29; 1 Sam. 10:1; 1 Kon. 19:16.) Jezus was alledrie – profeet, priester en koning.

Zijn zalving vond plaats in de hemel, waar God de val van Adam en de noodzaak voor een verlosser voorzien had. Daar werd Jezus „de gezalfde Zoon Gods van vóór de grondlegging der wereld”. (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, 1982, blz. 240.) Daarom noemde Johannes Jezus „het Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld” (Op. 13:8).

Hoewel de belangrijkste aardse taak van de Zoon van God het overwinnen van de lichamelijke en geestelijke dood was, richtten vele profetiën over de Gezalfde zich voornamelijk op zijn koninklijke rol. In een van de profetiën staat: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn” (Gen. 49:10).

Toen David, van de stam van Juda, koning werd, beloofde de Heer hem dat zijn nageslacht voor altijd aanspraak zou maken op de troon (zie 1 Kron. 17:11–14). Zodoende zou de Messias op Davids troon zitten. Jesaja schreef over Hem:

„Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid” (Jes. 9:6).

Zodoende kreeg de titel *Zoon van David* dezelfde betekenis als *Messias*. Iemand die Jezus zo begroette liet zien dat hij de Heer als zodanig beschouwde.

Toen eindelijk het moment gekomen was om zich als

koning van Israël bekend te maken, deed Hij dat volgens het oude gebruik dat door Salomo was ingesteld, die, nadat hij tot koning was gezalfd bij Gichon, op een ezels klom om als koning Jeruzalem binnen te rijden en daar begroet werd met uitbundig gejuich. „Leve koning Salomo” (1 Kon. 1:38–45). Zijn opvolgers zijn waarschijnlijk op dezelfde wijze gezalfd. Daarom openbaarde God aan de joden dat ze hun Koning zouden kunnen herkennen als Hij op dezelfde manier kwam:

„Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezels, op een ezelshengst, een ezelinnejong” (Zach. 9:9).

Door op een ezels Jeruzalem binnen te rijden, verkondigde Jezus – zijn naam betekent redder of verlosser – dat Hij de geprofeteerde Koning was die verlossing zou brengen. Daarom begroetten de gelovige joden Hem met een extatisch „Hosanna!” – een woord dat *red ons alstublieft* betekent – en riepen: „Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren: in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen.” (Marc. 11:7–10; Luc. 19:35–38.)

De koninklijke Erfgenaam was in de koninklijke stad gearriveerd. Vijanden zouden Hem binnenkort laten kruisigen – iets wat zij als een overwinning zagen – maar dat deed niets af aan het feit dat de God van verlossing zijn koninklijke entree in Jeruzalem maakte, en zijn boodschap dat Hij de koninklijke Messias was, was duidelijk.

De Wetgever

Nadat Mozes Gods verbond en wet in Israël had ingesteld en zich had opgemaakt om zijn volk te verlaten, gaf hij hun de raad om zich erop voor te bereiden een andere profeet te aanvaarden die op hem zou lijken. Want God had beloofd:

„Een profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broeders, zoals gij zijt; Ik zal mijn woorden in zijn mond leggen, en hij zal alles tot hen zeggen, wat Ik hem gebied.

„De man, die niet luistert naar de woorden welke hij in mijn naam spreken zal, van die zal Ik rekenschap vragen” (Deut. 18:18–19).

Niet als Mozes zou die profeet een nieuw verbond

brengen en nieuwe wetten geven. Jeremia schreef over dat nieuwe verbond met het huis van Israël dat het niet zo zou zijn zoals het verbond dat God met hun vaderen gesloten had ten dage dat Hij hen uit het land Egypte leidde, maar in plaats daarvan zou het „in hun hart” geschreven worden (Jer. 31:31-33).

Petrus zei dat deze Messiaanse profeet, waarop heel Israël wachtte, Jezus was:

„Mozes toch heeft gezegd: De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij: naar hem zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal . . .

„God heeft in de eerste plaats voor u zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden” (Hand. 3:22, 26).

De wet die Mozes aan Israël gaf nam de plaats in van de oudere evangeliewet die in de tijd van Abraham gold, waardoor alle dingen nieuw werden gemaakt. (Zie Gal. 3:8, 19; LV 84:19-27.) Op dezelfde manier maakte Jezus alle dingen nieuw onder zijn eigen wet toen Hij de wet van Mozes vervulde en de volheid van het evangelie voor Israël herstelde (zie Hebr. 7-10). In de wetenschap dat dit zou gebeuren, onderwees Nephi zijn volk de wet van Mozes na te leven totdat de nieuwe wetgever zou komen; dan moesten ze bereid zijn het oude na te laten: „De woorden, die Hij tot u zal spreken, zullen de wet zijn, die gij moet naleven.” Slechts iemand met een gezag als dat van Mozes kon de plaats innemen van de wet van Mozes (zie 3 Ne. 15:8-9).

In woord en daad gaf liet Jezus de joden duidelijk weten dat een nieuwe wetgever de plaats van Mozes innam. In de bergrede gaf Hij nieuwe wetten met betrekking tot overspel, schei-

ding, eden, vergelding en liefde (zie Matt. 5:27-47). Zijn nieuwe verbond en zijn nieuwe, goddelijke wetten lieten de joden zien dat iemand als Mozes was opgestaan om de profetieën te vervullen, en wie Hem ook negeerde, zoals Mozes had gezegd, zou daarvoor verantwoording moeten afleggen tegenover God.

Immanuël, of God met ons

Twee passages in Jesaja spreken van een goddelijk kind dat geboren zou worden. De eerste belooft dat „een jonkvrouw zwanger zal worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven”, wat betekent *God met ons* (Jes. 7:14).

In de tweede, sprekend over de toekomstige geboorte als iets dat al gebeurd was, staat: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst” (Jes. 9:5).

Jesaja's gebruik van titels kondigt niet alleen de geboorte van de machtige God aan, maar omschrijft ook de heerlijkheid en faam die de goddelijke Messias zou hebben en het werk dat Hij zou verrichten. Toen Jezus als een hulpeloos kind naar de aarde kwam, was Hij nog steeds de Grote Ik Ben, Jehova, de Zoon van de Eeuwige Vader, aangekondigd door legers van engelen.

In Jesaja 61:1-2 voorspelde de profeet dat de Messias gezalfd zou worden om de krachtelozen naar lichaam, verstand of geest te helpen triomferen over hun vijanden. Deze profetie zit zo vol met beloftes, dat het duidelijk is waarom Jezus die gebruikte om zijn messianiteit te verkondigen in de synagoge in Nazaret. Hij beschrijft zijn zalving als volgt:

„De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren.” (Luc. 4:18-19; cursivering toegevoegd.)

Bij sommige gelegenheden bevestigde Jezus dat Hij werkelijk de Zoon van God was, maar Hij zei dat dan in voorzichtige bewoordingen. Echter, bij zijn berechting, toen het een officiële aangelegenheid werd en Jezus er geen twijfel over wilde laten bestaan wie Hij was, beantwoordde Hij de vraag van de hogepriester „Zijt gij de (Messias), de Zoon van de Gezegende?” met een onwankelbaar „Ik ben het”.

De hogepriester scheurde toen zijn klederen en zei: „Waartoe hebben wij nog getuigen nodig? Gij hebt de godslastering gehoord” (Marc. 14:61-64).

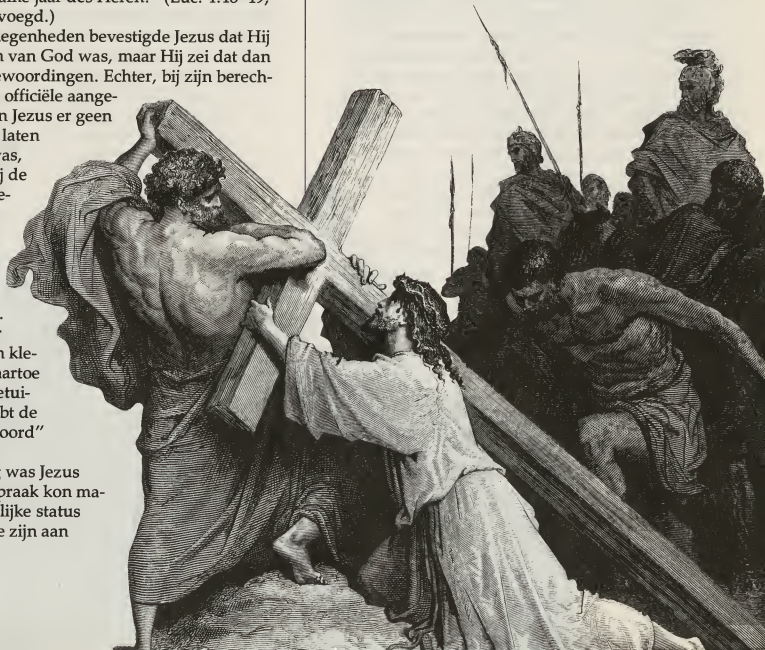
Ironisch genoeg was Jezus de enige die aanspraak kon maken op een goddelijke status zonder schuldige te zijn aan godslastering.

De Messias die wordt geofferd

Hoewel de joden verwachtten door de grote Messias verlost te worden en het offeren van dieren centraal stond in hun godsdienstige rituelen, kwam het om de een of andere reden niet bij hen op dat hun verlossing gebaseerd zou kunnen zijn op het offeren van de Messias.

Toch waren de Schriften hier duidelijk over. Het is zelfs zo, dat het lijden en offeren van de Messias vanaf het begin werd onderwezen. Na de val van Adam en Eva ontdekte Lucifer dat hij uiteindelijk de hiel van de Messias inderdaad zou vermorzelen, maar dat de Messias hem de kop zou vermorzelen (Gen. 3:15). Adam en Eva leerden van een engel dat hun offerrituelen „een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene

des Vaders" waren, een offer dat de mensheid van de val zou verlossen en het mogelijk zou maken om God weer in het vlees te aanschouwen. (Moz. 5:7, 9-10.)

Adam en Eva kenden ook de naam van de Eniggeborene, want God vertelde Adam dat „de Eniggeboren Zoon, Die vol genade en waarheid is . . . Jezus" (Messias) zou zijn, „de enige naam, die onder de hemel zal worden gegeven, waardoor zaligheid tot de kinderen der mensen zal komen" (Moz. 6:52).

Sinds die tijd was de verlossende taak van Jezus waarbij Hij geofferd zou worden, onder de mensen bekend. Het Oude Testament staat vol verwijzingen naar de Messias die geofferd zou worden.

Toch gebeurde het dat deze verwijzingen naar de Heiland verkeerd begrepen werden, wat blijkt uit wat koning Benjamin over de joden zei: „En Hij toonde hun vele tekenen, wonderen, zinnebeelden en afschuwingen aangaande Zijn komst, ook spraken heilige profeten tot hen aangaande Zijn komst; en toch hebben zij hun hart verstokt en verstonen zij niet, dat de wet van Mozes onder de verzoening van Zijn bloed geen waarde heeft" (Mos. 3:15).

Vooraf Jesaja schreef over een gekwelde, rechtvaardige dienstknecht die zou lijden om velen te redden.

„Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen . . .

„Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld . . . en door zijn striemen is ons genezing geworden. . .

„Om zijn moeievol lijden zal hij het zien tot verzaaging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal hij dragen." (Jes. 53:4-5, 11; zie ook Jes. 50:5-7; 52:13-15.)

De volgende verzen uit Psalm 22 beschrijven de omstandigheden van de kruisiging:

„Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" (Vers 2; vergelijk Matt. 27:46.)

„Een vende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren." (Vers 16; vergelijk Joh. 20:25.)

„Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werven het lot over mijn gewaad." (Vers 18; vergelijk Joh. 19:23-24.)

Men vraagt zich af waarom zulke gedetailleerde profetieën als deze niet door Petrus en de overige apostelen pas na de opstanding begrepen werden, toen ze konden getuigen van het grote en eeuwige offer van de Messias.

De Messias van het millennium

Het graf kon Jezus de Messias niet binden. Profeten vanouds zagen met intense vreugde uit naar de grote dag van Jezus' opstanding.

„Herleven zullen uw doden – ook mijn lijk – opstaan zullen zij. Ontwaakt en jubelt, gij, die woont in het stof! Want uw dauw is een dauw van

licht; en de aarde zal aan de schimmen het leven hergeven" (Jes. 26:19).

Jobs juichend getuigenis geeft aan wat voor vele Israëlieten vanouds een diepgewortelde overtuiging moet zijn geweest:

„Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.

„Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen" (Job 19:25-26). Job, Abraham, Adam, Enoch, Ezechiël en alle heiligen vanouds wisten van de beloofde opstanding af en keken uit naar de komst van de Heiland, want zijn victorie over de dood zou ook hun victorie zijn.

De tekenen van Jezus' vernedering en brute behandeling zouden ook na zijn opstanding zichtbaar zijn, als bewijs dat Hij de ware Messias was. Toen Hij aan zijn apostelen verscheen in Jeruzalem, zei Hij: „Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet" (Luc. 24:39).

De tekenen zullen ook weer zichtbaar zijn als Jezus de Messias aan de belegerde joden verschijnt en zijn voet op de Olijfberg zet, die zal splijten. Dan, met ontzetting en fascinatie zullen zij Hem herkennen. „Wat zijn dat voor wonden tussen uw armen?" zullen zij vragen, waarop ze zullen horen: „Daarmee ben ik geslagen in het huis van mijn vrienden." (Zach. 14:3-4; 13:6.)

Uiteindelijk zal de Heiland over alles heersen, ook de dood. Dan zal hij triomferend zijn koninkrijk overdragen aan zijn Vader (1 Kor. 15:24-26). Dan, als Hij eindelijk Koning der koningen en Here der Heren genoemd wordt, zal alles wat over Hem bekend was vervuld zijn. □

Keith Meseroy, buitengewoon hoogleraar in oude schriftuur aan de Brigham Young University te Provo (Utah) schrijft lesmateriaal voor de kerk en onderwijst de cursus evangelieleer in de Derde Wijk van Pleasant View in de Ring Sharon Utah East.

HORACIO TULIO INSIGNARES

HET PRIESTERSCHAP GROOTMAKEN

Marvin K. Gardner

Ik weet zonder twijfel dat u eens het priesterschap zult dragen," vertelde de zendingspresident hem. „U bent het waardig."

„President, er is niets wat ik liever wil. Maar ik zal geduldig wachten totdat de Heer het mij verleent."

Horacio Tulio Insignares uit Bucaramanga (Colombia), een lid met negerbloed in zijn aderen, had er weinig hoop op dat deze droom nog tijdens zijn leven waarheid zou worden. Maar een jaar later hoorde hij het ongelooflijke nieuws: president Spencer W. Kimball had een openbaring van de Heer ontvangen dat „de lang beloofde dag is aangebroken waarop iedere getrouwe, waardige man in de kerk het heilige priesterschap mag ontvangen . . . ongeacht hun ras of huiskleur."

Drie maanden later werd broeder Insignares ouderling. Hij is sinds 1981 ringpresident, mogelijk de eerste man van zijn ras die in die functie werkzaam is.

Toen de zendingen in 1968 voor het eerst met hem spraken, brachten hun woorden hem in verwarring en wilde hij er niets meer van weten. Maar acht jaar later, toen hij weer twee zendingen uit een bus zag stappen, voelde hij opeens heel sterk dat hij met hen moest praten. „Toen ik naar hen keek, zag ik iets dat andere voorbijgangers waarschijnlijk niet opmerkten – iets engelachtigs." Hij nodigde hen die avond bij hem langs te komen.

Jammer genoeg deelde zijn vrouw, Dora, zijn enthousiasme niet. Zij wenste haar eigen geloof trouw te blijven en weigerde hen te ontmoeten.

„Ik wilde me veranderen"

Toen de zendingen langskwamen, had Horacio het weer niet gemakkelijk met hun boodschap. „Geestelijk stelde ik niet veel voor. Ik had nooit de moeite genomen de Bijbel eens vast te pakken en begreep dan ook niet wat erin stond." Maar deze keer bleef hij luisteren. „Ik wilde me veranderen. Hoewel ik niet begreep

wat zij mij onderwezen, voelde ik dat wat zij zeiden waar was."

Hij stelde echter wel veel vragen. Mochten kerkleden sterke drank gebruiken? Wat konden zij nog meer wel of niet doen? „Ik wilde het weten, omdat ik de geboden wilde gaan naleven. Ik heb onmiddellijk mijn koffie en sterke drank weggegooid," herinnert hij zich.

De zendingen kwamen de volgende avond weer, en de volgende – en prikten een doopdatum later die maand, 26 augustus 1976. Ook Dora begon te luisteren, maar twee dagen voor de doop van haar man had zij nog steeds niet besloten of zij ook gedoopt wilde worden. „Ik spoorde haar aan erom te bidden," zegt Horacio. Die nacht had Dora een geestelijke ervaring en ontving zij een sterk getuigenis van de kerk. Twee dagen later werden zij en hun twee oudste kinderen gedoopt. „Ik had het gevoel dat ik het koninkrijk des hemels was binnengegaan," zegt Horacio.

De familie Insignares begon onmiddellijk grote zendingen te ontvangen, zowel stoffelijke als geestelijke.

In 1981 werden broeder en zuster Insignares in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegeld. (Foto van The Stock Solution)

Horacio Insignares is vanaf 1981 ringpresident, terwijl zijn vrouw, Dora, ZHV-presidente van de ring is.

President Insignares in gesprek met een vriend op een wijkactiviteit in Bucaramanga.

Samenkomst van de priesterschapsdragers van de Wijk Diamante.

De familie Insignares (v.l.n.r.): Zoon Hugo, schoondochter Cecilia, kleindochter Paola Andrea (dochter van Hugo en Cecilia), zuster Insignares, president Insignares, kleinzoon Horacio Andrés (zoon van Dionne en Milton), dochter Milady, dochter Dionne en schoonzoon Milton. De zoons Horacio (dan op zending) en Jorge ontbreken op de foto.

Het evangelie en de openbaring over het priesterschap veranderden op ingrijpende wijze het leven van dit Colombiaanse gezin.

Dora hoefde geen medicijnen meer in te nemen voor haar nervositeit. En Horacio's werkgever begon hem in een andere licht te zien.

Vóór Horacio's doop hadden de zendingen uitgelegd dat hij het priesterschap niet zou kunnen dragen. „Naar het waarom heb ik niet gevraagd,” zegt hij. „Het deed er niet toe. Waar het mij om ging was dat ik lid van de kerk wilde worden.”

Hij bezocht alle vergaderingen, met inbegrip van de priesterschapsvergadering, en vervulde de functies van financieel secretaris en raadgever in het zondagschoolpresidium. Het was op een ochtend tijdens de zondagsschool, dat de onvermijdelijke vragen zich toch opwierpen: Waarom zou hij het priesterschap niet kunnen dragen? Was hij niet even waardig als anderen in de gemeente die het wel droegen? „Ik stond satan toe mij te beïnvloeden en ik besloot dat ik die middag niet naar de avondmaalsvergadering zou gaan.” Toen hij dat na hun thuiskomst aan Dora vertelde, had zij „het gevoel dat er iets in mij knapte.”

Openbaring aangaande het priesterschap

Dora rende vijf blokken terug naar het kerkgebouw om hulp. „Ik moet wel blind geleden hebben, want ik kon bijna niets zien door mijn tranen. Toen ik bij het kerkgebouw aankwam was ik helemaal over mijn toeren.”

Intussen was Horacio thuis in gebed gegaan. „Ik werd door elkaar geschud. Ik voelde dat kwade en goede invloeden om mij streeden. Toen Dora terugkeerde met de gemeentepresident en de zendingen „spraken mij kracht en moed in en voelde ik mij al wat beter.”

„Horacio is gehoorzaam en nederig,” zegt Dora, „en we gingen die middag naar de avondmaalsvergadering. Ik besefte toen dat ons getuigenis heel sterk was. Ik wist dat we de kerk niet konden verlaten – en we hebben het nooit gedaan.”

Een jaar later was daar de openbaring aangaande het priesterschap, de zendingspresident kwam in september naar Bucaramanga om een gesprek te hebben met Horacio. „Maar op die dag sloeg satan weer toe,” herinnert hij zich. „Hij vertelde me dat het gesprek niet behoorde plaats te vinden, dat ik het priesterschap niet behoorde te ontvangen. Dora ging wel, maar ik bleef thuis, biddend dat de Heer mijn twijfels en verwarring zou wegnemen. Mijn gebed werd beantwoord – ik voelde zijn Geest en besloot de afspraak na te komen.”

De volgende dag werd Horacio tot ouderling geor-

dend en aangesteld als gemeentepresident. „Ik herinner me nog goed hoe mijn vrouw en ik elkaar in het kerkgebouw in de armen vlogen en huilden. Nu konden zij op een dag in de tempel aan elkaar verzegeld worden en konden hun zoons op zending.

„Een man Gods”

Na twee jaar werkzaam te zijn geweest als gemeentepresident, werd Horacio geroepen als districtspresident. „Mijn doel was zo snel mogelijk een ring te hebben in Bucaramanga.” Een jaar later, op 22 november 1981, werd de Ring Bucaramanga Colombia georganiseerd door ouderling Robert E. Wells van het Eerste Quorum der Zeventig.

Hector Elias Ariza, raadgever in het ringpresidium, staat nog zeer duidelijk een emotioneel moment voor de geest, dat vijf jaar later in een ringconferentie plaatsvond toen ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf president Insignares vroeg op te staan. „Hij zei tegen de aanwezigen dat de president een man Gods is en moedigde alle leden aan hem te steunen.”

Colombia is een land van grote tegenstellingen. Er zijn moderne steden, de modernste technologieën en vele academici. Maar er is ook grote economische, politieke en religieuze onrust. De rust die uitgaat van de groene pleinen in het centrum van de stad staat in schril contrast met de bruine en grijze onbestrate wegen in de arme buitenwijken. Vele inwoners hebben te kampen met ziekte of werkloosheid en hebben weinig hoop op iets beters.

Voor president Horacio Insignares is het welzijn van de leden van de van groot belang. Hoewel hij zelf een geslaagd zakenman is, is hij nooit de armoede van zijn jeugd vergeten. Vlak na Horacio's geboorte liet zijn vader zijn vrouw en kind in de steek, waardoor zijn moeder in haar en zijn onderhoud moest voorzien door te wassen en te strijken voor anderen.

Het evangelienet uitwerpen

„Elk zied lid vervult mij met zorg,” zegt hij. „Leden met financiële of huwelijksproblemen vervullen mij met zorg. Ik kan bij problemen niet onaangetaan toekijken; ik probeer ze zo snel mogelijk op te lossen.”

Toen hij districtspresident was, was Horacio's grootste verlangen de verkondiging van het evangelie te beginnen in zijn geboortestad Barrancabermeja, die op twee uur rijden van Bucaramanga lag. Aanvankelijk stond de zendingspresident nogal sceptisch tegenover

dat idee, maar hij vond het goed dat Horacio er met een zending naar toeging, polshoogte nam en verslag uitbracht.

Toen zij op weg waren naar hun eerste les, kregen zij pech. „Satan zal ons niet tegenhouden,” mompelde hij. Hij verstopte zijn auto in een veld – hopen dat hij deze bij terugkomst weer zou terugvinden – en ging met zijn gezin en de zending per bus verder naar het huis van zijn moeder waar vijfendertig mensen wachtten. „Hier zijn de mensen,” zei hij tegen de zending. „Onderwijs hen terwijl ik mijn auto ga halen.”

Hun verslag was zo positief, dat de zendingspresident toestemming gaf om een dag in de week terug te gaan, later werden het er twee. President Insignares gaf de zendingen elke keer een lift naar Barrancabermeja; zij aten, sliepen en onderwezen in het huis van zijn moeder. Al snel werkten de zendingen er full-time.

De eerste bekeerlingen in de stad waren een familielid en haar verloofde. Daarna werden de mensen meestal in groepjes van tien of twaalf gedoopt, herinnert Horacio zich. Een jaar later, werd de gemeente een wijk. Na drie jaar waren er zeshonderd kerkleden. Vandaag de dag heeft Barrancabermeja achthonderd leden verdeeld over twee wijken.

„Op een zondag, ik was mij aan het voorbereiden op de vergaderingen, voelde ik dat ik direct naar Barrancabermeja moest, hoewel ik niet wist waarom. Toen we daar aankwamen, zag ik een oude jeugdvriend.

„Broeder,” zei de man, ‘ik vertelde mijn vrouw vanochtend dat ik met haar naar de kerk zou gaan en mij zou laten dopen als ik een bekende zou treffen.’

„Daarom wilde de Heer dat ik in die vergadering zou zijn,” zegt president Insignares. Die man werd later de bisschop van de wijk.

Evangeliekracht in het gezin

President Insignares weet dat het evangelie verschil maakt voor mannen, vrouwen en gezinnen. Een maand voordat hij geroepen werd als ringpresident, gingen Dora en hij van hun spaargeld naar de Salt Lake-tempel om verzegeld te worden. Zij kijken uit naar een tempel in Bogota, zodat hun gezin aan hen verzegeld kan worden.

Zij hebben vijf kinderen: Hugo en Dionne (de Calderon), beiden zijn getrouwd en hebben een kind; Horacio, die op zending is in Colombia; en de tieners Jorge en Milady, die nog thuis wonen.

„Mijn vader las vaak de Schriften met mij en legde

ze dan aan mij uit,” zegt zoon Horacio. „Wij praatten dan over wat er thuis plaatsvond en stelden doelen. En we hadden altijd gezinsgebed. Soms toonde vader ons diastrips over de kerk en stelde ons er dan vragen over.”

Hugo herinnert zich het gesprek dat hij met zijn vader had vlak nadat hij van zending was teruggekomen: „Ik had het gevoel dat ik iets aan het kwijtraken was, alsof de engelen die over mij gewaakt hadden tijdens mijn zending mij aan het verlaten waren. Ik voelde mij als een klein jongetje, dat heel eenzaam was en bescherming nodig had. Mijn vader moet dat geweten hebben, want we huilden beiden. Ik wilde beschermd worden door zijn armen en hij omhelsde mij. Ik voelde grote liefde, zowel zijn liefde voor mij als mijn liefde voor hem.”

Toen Dionne en Milady te horen kregen dat zij aan de godsdienstopleidingen moesten meedoen, omdat zij anders van hun katholieke meisjesschool zouden worden gestuurd, liet hun vader de beslissing aan hen zelf over. „Het schoolbestuur zei mij dat het een studiebeurs voor me had als ik zei dat de kerk me niets kon schelen,” zegt Dionne. „Maar ik zei hun dat zij mij niets hoefden te geven, omdat ik voor de kerk koos.” De meisjes zitten nu op een andere school.

Het voorbeeld van haar vader

Kort daarna zei een vriend haar: „Wat heb jij een groot geloof, Dionne.”

„Dat komt door het voorbeeld van mijn vader,” was haar antwoord.

Zijn leiderschap, zijn vriendelijke karakter, zijn oprechte liefde voor de mens, en zijn warme, hartelijke glimlach hebben ervoor gezorgd dat president Insignares een zeer gerespecteerd man is in Bucaramanga. Wanneer hij over straat loopt groet hij – en wordt hij gegroet door – velen. En hij behandelt iedereen hetzelfde. De man in de kiosk krijgt dezelfde vriendelijke groet als de advocaat of regeringsleider. Hij koopt iets van een straatventer die recentelijk uit de gevangenis is gekomen en werk zoekt. Hij omhelst een straatverkoopster op straat: zij is een zuster in de kerk en hij geneert zich niet om haar van zijn liefde blij te geven, zelfs niet in het openbaar.

„Wij zijn heel blij,” zegt hij, „dat we een thuis hebben waar liefde heerst en dat we de Heer kunnen dienen die wij liefhebben. Het is ons voor de wind gegaan; we kunnen niet meer verlangen dan we hebben. Wij danken Hem elke dag voor al het goede dat Hij ons geeft.” □

Er lag vijftien centimeter sneeuw toen Martha Payne Jones Thomas, haar man en hun vier kinderen in 1839 door het geweld van een bende gedwongen werden Far West (Missouri) te verlaten. Martha was zwanger en liep op alle dag. In de bittere kou strompelden ze naar de rivier de Missouri en wachtten daar om overgezet te worden, toen enkele broeders broeder Thomas even terzijde namen.

Toen hij bij zijn vrouw terugkwam, zei broeder Thomas haar dat er andere heiligen der laatste dagen in Far West vastzaten, zonder wagens of paarden, en dat ze de kans liepen doodgeschoten te worden als ze niet weggehaald werden.

Zuster Thomas schreef in haar dagboek: „Mijn man vroeg: 'Wat vind je ervan als ik met onze paarden en wagen terugga naar Far West?'

„Leg onze spullen maar bij die boomstronk', zei ik.

„En als je weeën krijgt?' vroeg hij.

„Dan doe ik wat zuster Wight in Davis County deed, die beviel ook bij een boomstronk in een sneeuwstorm.'

„Het zal zijn zoals je gelooft', zei mijn man.

„Al onze spullen werden bij die boomstronk neergelegd. En ja hoor, die nacht werd ik ziek. Ik vroeg zuster Margaret Smoot om te komen, en ze vroeg me waar mijn slaapkamer was. We zaten daar dus onder de blote hemel bij de rivier. 'Hier,' zei ik, 'ruime kamer, hè? Het enige dat ik nodig heb is een bed om op te slapen.'"

Dus maakten zuster Smoot en een paar broeders een bed voor Martha bij het vuur. Andere vrouwen zouden zich onder die omstandigheden misschien beklagen hebben, maar Martha zei: „Vaak

PROBLEMEN MET WIJSHEID EN WAARDIGHEID OPLOSSEN

Doel: Begrijpen dat iedere vrouw haar problemen met wijsheid en waardigheid kan oplossen door op de Heer te vertrouwen

bedacht ik me dat een koningin niet meer van haar slaapkamer had genoten. Het was een comfortabel plekje, en ik werd weer beter." Een paar dagen later schonk ze het leven aan een gezond jongetje.

Wat gaf deze vrouw de moed zo opgewekt te zijn onder zulke moeilijke omstandigheden? Hoe kon ze zo in alle kalmte haar man anderen laten helpen terwijl ze hem zelf nodig had? Hoe kon ze haar zegeningen tellen terwijl ze buiten in de sneeuw een kind kreeg?

Uit wat Martha in haar dagboek schreef toen haar man begraven werd, leren wij wat haar bron van kracht was: „27 juni 1878. Thomas is begraven. Hierdoor blijf ik te midden van de heiligen achter, omgeven door een talrijk nageslacht, wat een grote troost is voor mij. Soms zullen de wolken van verdriet boven mij hangen. Dan bid ik tot mijn Vader om hulp, en Hij zal mij altijd troosten." Zij had geleerd dat onze Vader in de hemel in moeilijke tijden de enige ware bron van wijsheid en vrede is.

Stephanie Cluff Orison is ook een vrouw die geleerd heeft om de hulp en troost van haar Hemelse Vader te zoeken. In 1978, toen ze negentien was, vertelde Ricky T. Orison, de teruggekeerde zende-

ling met wie ze verkering had, dat hij de ziekte van Hodgkin had, een vorm van kanker aan de lymfeklieren. Hoewel hij aan het verzwakken was, kon niemand met zekerheid zeggen hoelang hij nog zou leven. Stephanie vertelt: „De dagen die daarop volgden kon ik maar aan één ding denken: 'Wat moet ik doen?' Toen ik op een dag op bed lag na te denken, voelde ik een kalm, vredig gevoel over me komen, dat mij ervan verzekerde dat ik gewoon op dezelfde weg door moest gaan en dat wat er ook zou gebeuren, het goed zou zijn – de Heer zou me leiden. Dit gevoel heeft mij door alles wat er sindsdien gebeurd is heengeloodst." Rick vroeg haar ten huwelijk en zonder te aarzelen zei ze „ja”.

In de acht jaar die daarop volgde was Rick redelijk gezond, tot maart 1986, toen zijn toestand snel achteruit ging. Zes maanden later stierf hij. Zij die Stephanie kennen hebben grote bewondering voor haar moed en optimisme, gedurende Ricks ziekte en ook daarna. Ze zegt: „Al die tijd wist ik dat de Heer van me hield en dat Hij me leidde. Maar ik had het gevoel dat de ziekte en het overlijden van mijn man mij de kans gaven om de Heer te laten zien dat ik *echt* in Hem geloofde, in een leven na de dood, in het eeuwig huwelijksverbond, en in alles wat het evangelie

ons leert. Sinds Ricks dood heb ik een sterk gevoel van vrede over me." Haar getuigenis heeft haar niet alleen geholpen om te volharden toen ze beproefd werd, maar ook om moedig en vredig te blijven, en te weten dat de Heer haar leidt en van haar houdt.

Als we onze problemen niet zelf kunnen oplossen, kunnen we ons in geloof wenden tot Hem wiens wijsheid en kracht die van ons vers te boven gaan (Jak. 1:5). □

WENKEN VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Vertel over anderen die u kent die hun problemen goed hebben opgelost. Wat heeft hun bij hun beproevingen kracht gegeven?

2. Hoe helpt de boodschap van Jakobus 1:5–6 ons om onze problemen op te lossen?

Voor verdere ideeën, zie *Hulpboek voor de gezinsavond* (PB HT 5197 DU), lessen 11, 34 en „Lesideeën”, Tegenspoed.

Opmerking: In het januarinummer van 1988 staan de toespraken afgedrukt die tijdens de afgelopen oktoberconferentie gehouden zijn. Huisbezoeksters dienen hun huisbezoekboodschap te baseren op een toespraak van een lid van het Eerste Presidium.

KUNSTZENDELINGEN IN PARIJS

L I C H T O

Een recente grote tentoonstelling in het museum voor kerkgeschiedenis en kunst exposeerde het werk van vijf „kunstzendingen“ en andere HLD-kunstenaars die in de negentiende eeuw aan de kunstacademies in Parijs studeerden.

Jan Underwood Pinborough
Assistent-redactrice

Gewoonlijk denkt men bij zendingen aan onderwijs – mannen en vrouwen die de wereld ingaan met een boodschap. Maar aan het eind van de vorige eeuw werden er vijf jongemannen aangesteld om de wereld in te gaan om te leren in plaats van te onderwijzen. Deze „kunstzendingen“ – John Hafen, Lorus Pratt, Edwin Evans, John B. Fairbanks en Herman Hugo Haag – werden vanuit Salt Lake City naar Parijs gestuurd om te leren schilderen.

In die tijd was Parijs het centrum van kunst in Europa, en verschillende andere jonge HLD-kunstenaars – John T. Harwood, zijn leerlinge en later zijn vrouw, Harriett Richards Harwood, John Willard Clawson en Cyrus Dallin – studeerden reeds in Parijs.

Dit jaar is tijdens een grote expositie in het museum voor kerkgeschiedenis en kunst het werk van de kunstzendingen, de Harwoods en Clawson tentoongesteld. De expositie had als titel „Licht oogsten: kunstzendingen in Parijs en het impressionisme in Utah“, en bevatte 150 schilderijen en ongeveer 50 foto's en documenten. De expositie toont werken uit de periode voordat de schilders naar Parijs vertrokken, uit de Parijse jaren en nadat zij in Utah waren teruggekeerd.

Waarom vonden de kerkleiders het waard de middelen van de kerk aan te spreken

Enkele HLD-artisten die in Parijs hebben gestudeerd en daarna naar Utah terugkeerden om hun talenten met anderen te delen waren: 1) James en Harriett Harwood. James Taylor Harwood (1860–1940) was de eerste artiest uit Utah die na zijn opleiding in de Verenigde Staten naar Parijs ging. Voor zijn vertrek naar Parijs verloofde hij zich met een van zijn studentes, Harriett Richards (1870–1922), een artieste die in haar kunstzinnige richting veel faam verwierf. Zij trouwden in Parijs. 2) Lorus Pratt (1855–1923), zoon van de apostel Orson Pratt, was al tweemaal in Europa geweest toen hij als artistiek zending Parijs bezocht. 3) John Willard Clawson (1858–1936), kleinzoon van Brigham Young, studeerde, voor hij met zijn vrouw naar Parijs ging, drie jaar kunst in New York. Hij bleef vijf jaar in Parijs, de langste tijd van alle mormoonse artiesten.

om zo'n zending mogelijk te maken? In 1890, toen de eerste zendingen in Parijs aankwamen, werd de laatste hand gelegd aan de Salt Lake-tempel, waar bijna veertig jaar aan gewerkt was. Dit huis des Heren, met zijn mooie metselwerk, houtsnijwerk, brandgeschilderde ramen uit Europa, en meubilair, moest uitdrukking geven aan het allerbeste vakmanschap en kunstenaarstalent onder de heiligen. Alleen de muurschilderingen in de begiftigingszalen zouden nog aangebracht moeten worden. Maar wie zou deze schilderen?

De jonge kunstenaar John Hafen was ervan overtuigd dat hij noch enig andere kunstenaar in de kerk toen in staat was deze verheven taferelen te schilderen. Hij had jaren gebeden, dat de Heer „de mogelijkheid zou scheppen waardoor ik de opleiding kon volgen die mij in staat zou stellen zijn heilige tempels en de woningen van Zion te verfraaien.“ (Linda Jones Gibbs, *Harvesting the Light: The Paris Art Mission and Beginnings of Utah Impressionism* (catalogus voor de expositie) blz. 3.) In de lente van 1890 legden hij en Lorus Pratt, zoon van ouderling Orson Pratt, een bezoek af aan president George Q. Cannon van het Eerste Presidium, om hem te winnen voor hun studie in Parijs. Op 3 juni 1890 werden Hafen, Pratt en Fairbanks aangesteld als de eerste drie kunstzendingen en hen werd verteld „hun ogen goed de kost te geven“. (Gibbs, blz. 18.)

N H E T I M P R E S S I O N I S M E I N U T A H O G S T E N

Het was voor de zendingen, die afkomstig waren uit roemruchte pioniersgeslachten, een geheel nieuwe gewaarwording om de kunst in het Louvre en andere museums te kunnen bezichtigen. „Deze schilderijen overtroffen mijn stoutste verwachtingen, ik kon er alleen in opperste verwondering naar kijken,” schreef Edwin Evans. (Gibbs, blz. 26) De studie van de zendingen aan het Académie Julian was veleelidig. Zij stonden vaak om vijf uur 's ochtends op om vóór het ontbijt Frans of anatomie te leren. Van acht uur 's ochtends tot vijf uur 's middags tekenden zij modellen na, waarbij zij alleen hun studie onderbraken voor een lunchpauze van een uur. Na de avondmaaltijd gingen de zendingen tot tien uur naar school. Als ze dan al een beetje vrije tijd hadden, besteedden zij die aan het tekenen en schilderen van landschappen of het kopiëren van schilderijen in museums. „Als we niet tot uitmuntende prestaties komen,” schreef Fairbanks, „ligt dat niet aan een gebrek aan studie” (Gibbs, blz. 23).

In Parijs leerden de kunstenaars de technieken van het impressionistisch schilderen, een stijl die nadruk legt op het effect van het zonlicht op het water en andere oppervlakten in plaats van een letterlijke weergave van het object. Zoals John Hafen het uitlegde, vergde deze stijl een andere benadering van de toeschouwer. Hij schreef: „Ziek in de schilderijen, die u hierna zult aanschouwen, niet naar de mechanische

effecten of exacte details, naar bladeren, grassprietjes of . . . nabootsing van voorwerpen, maar zoek naar sfeer, naar ziel, naar gevoelens, naar het mooie in lijn en kleur.” (Gibbs, blz. 44.)

Hafen keerde het eerst terug naar Salt Lake City en begon voorbereidingen te treffen voor het aanbrengen van de muurschilderingen. Tegen het eind van 1892 waren alle zendingen teruggekeerd uit Parijs, zij voltooiden de muurschilderingen op tijd voor de tempelinwijding op 6 april 1893. Hoewel de meeste van de oorspronkelijke muurschilderingen overgeschilderd zijn, viel op de tentoonstelling een grote foto te bezichtigen van een oorspronkelijke muurschildering.

Behalve hun werk in de Salt Lake-tempel, wierp de kunstzending nog meer vruchten af. De voormalige kunstzendingen onderwezen hun vaardigheden aan vele andere leerlingen in Utah. Ook verbreiden zij de overtuiging, onder woorden gebracht door John Hafen, dat „de hoogst mogelijke ontwikkeling van talent een verplichting is aan onze Schepper”.

Het museum voor kerkgeschiedenis en kunst, dat op 4 april 1984 werd ingewijd, is gehuisvest in een gebouw van vier verdiepingen, dat onmiddellijk ten westen ligt van Temple Square in Salt Lake City. Het verschaft ruimte aan permanente en tijdelijke tentoonstellingen, een auditorium, een kleine bibliotheek, studio's, magazijnen, een fabricage-afdeling, en een conserveerruimte.

Het museum verzamelt en exposeert een ruime sortering aan voorwerpen, van kunst tot traditionele handwerken en historische voorwerpen die een beeld geven van de artistieke prestaties van heiligen der laatste dagen, alsook voorwerpen die een beeld geven van de kerkgeschiedenis en -cultuur. Momenteel stelt men de winnende inzendingen ten toon van de eerste wereldomspannende kunstwedstrijd voor heiligen der laatste dagen.

Foto's van deze inzendingen zullen in de toekomst in *De Ster* gepubliceerd worden. □

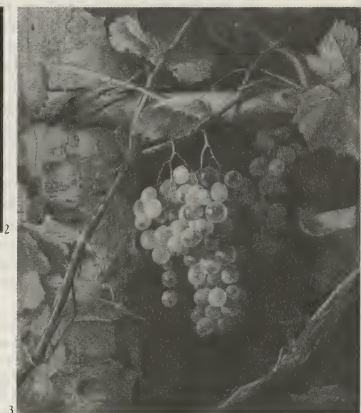
4) John B. Fairbanks (1855–1940) was een van de drie artistieke zendingen die als eersten naar Parijs werden uitgezonden. 5) John Hafen (1856–1910) werd geboren in Zwitserland. Zijn ouders (bekeerlingen) emigreerden naar Salt Lake City, waar hij zijn kunststudie begon. Hij wijdde zijn talenten geheel toe aan dienstbetoon aan de Heer en was de voornaamste initiatiefnemers voor de artistieke zending. 6) Edwin Evans (1860–1946) begon te tekenen in zijn vrije uurtjes op een telegraafkantoor. Twee zakenlieden ontdekten zijn talent, betaalden zijn opleiding en hielpen hem om zijn artistieke zending in Parijs te financieren. 7) Herman Hugo Haag (1871–1895) werd in Duitsland geboren, maar verhuisde als jongeman, toen

zijn familie tot de kerk toetrad, naar Utah. Alle hardnekkige fysieke problemen ten spijt, volgde hij de raad van zijn leraar James Harwood op, en vertrok in 1892 naar Parijs, de laatste van de artistieke zendingen.

1

3

1. Schilderij van James Harwood, *Kom volg Mij*, geschilderd in 1922. 2. James of Harriet Harwood, *Een Franse achtertuin*, Een Parijse studio, rond 1980. 3. James Harwood, *De druiventros*, 1884 (niet dank aan Brigham Young University Museum of Fine Arts). 4. James Harwood, *Italiaans bloemenmeisje*, 1890 (Dr. Lloyd en Beverly Call). 5. John Fairbanks, *Een Franse achtertuin*, rond 1890 (uit de collectie van de familie Fairbanks).

4

5

6

7

10

9

6. Lorus Pratt, Een schaapskudde in Zuid-Salt Lake City, rond 1890 (Springville Museum of Art).
7. John Hafen, Moeders huis in Zwitserland, 1891 (collectie van Rachel Hafen). 8. John Hafen, Espenbos, 1907 (Springville Museum of Art).
9. John Clawson, Portret van Mary Alice Clark, 1893 (Brigham Young University Museum of Fine Arts). 10. Herman Haag, Johannes de Doper stelt Christus voor aan het volk, 1892 (De schilderijen 1, 2 en 10 werden met toestemming van Church Museum of History and Art gebruikt. De schilderijen werden gefotografeerd door Ronald W. Read en Robert O. Davis, Church Museum of History and Art.)

1

4

2

7

3

1. Schilderij van John Clawson, Emily Katz Wells, in 1909 geschilderd. 2. Herman Haag, De dood van Laban, 1894. 3. Edwin Evans, Het kalf, 1899 (met dank aan Brigham Young University Museum of Fine Arts). 4. John Hafen, Meisje tussen stokrozen, 1902. 5. James Harwood, Voorbereiding op de maaltijd, 1891 (University Union Collection, Utah Museum of Fine Arts).

6. Harriet Harwood, Stilleven met pompoen, bloemkool en aardappelen, 1892 (eigen collectie van Utah Museum of Fine Arts). 7. John Fairbanks, Espenbos, 1916 (BYU Museum of Fine Arts). 8. Lorus Pratt, Jordan River, (Utah), 1901. 9. Hof van Eden, ongesigneerd, waarschijnlijk een werk van meerdere artiesten als uiteindelijk studie voor de paradijszaal in de Salt Lake-tempel.

6

9

10

13

11

14

12

15

10. John Fairbanks, Hooimijt in Frankrijk, rond 1890 (BYU Museum of Fine Arts). 11. John Clawson, Frans landschap, begin 1890 (BYU Museum of Fine Arts). 12. James Harwood, Werkers in het veld, 1890 (Sprinville Museum of Art). 13. Lorus Pratt, Hooitijd, 1894 (Utah State History Museum, Utah State Historical Society). 14. Edwin Evans, De oogst, 1895 (collectie van Wallace en Frances Bennett). 15. John Hafen, Korenveld, 1901. (Schilderijen 1, 2, 4, 9 en 15 gebruikt met dank aan Museum of Church History and Art.) Veel gebruikt onderwerp in Utaahne werken rond 1890 was de oogst, een onderwerp dat ook veel teruggevonden wordt in werken van Franse landschapsschilders uit diezelfde tijd. Utaahne noch Franse schilders waren geïnteresseerd in het aanduiden van de locatie van hun werken. De schoonheid van het tafereel en de overvloed van Moeder Natuur werden belangrijker geacht. John Hafen verklaarde dat kunst niet bedoeld was om een bepaald stukje aarde te kopiëren, maar om „onze gevoelens te verfijnen, ons vermogen om ons ergens in te kunnen verheugen te vergroten en de poëtische schoonheid en harmonie van het leven te ervaren”.

1

3

2

4

5

Een van de voornaamste doelstellingen van het zenden van Utaahmse artiesten naar Parijs om daar geschoold te worden was om hun talenten te ontwikkelen voor de muurschilderingen in de Salt Lake-tempel. Bijgaande foto's tonen voorbeelden van ontwerpen ter voorbereiding op het eigenlijke werk. De schilderijen 1 en 2 (ongesigneerde studies voor De hof van Eden) zijn waarschijnlijk werken van mogelijk meerdere artiesten, hoewel nummer 2 ook wel wordt toegeschreven aan Edwin Evans. 3. Deze opname (van Charles R. Savage) uit 1911 toont een gedeelte van de muurschilderingen van de paradijszaal in de Salt Lake-tempel (Met dank aan Church Historical Department.) 4. John Hafen, De hof van Eden, niet gedateerd (BYU Museum of Fine Arts). 5. John Hafen, De hof van Eden, niet gedateerd (Museum of Church History and Art). Links: Deze opname, in 1894 door Charles R. Savage gemaakt, toont het Eerste Presidium dat haar toestemming verleende aan het concept om artistieke zendingen naar Parijs te sturen. V.l.n.r.: George Q. Cannon, eerste raadgever; president Wilford Woodruff; Joseph F. Smith, tweede raadgever. De opname van de Salt Lake-tempel dateert van 6 april 1892, toen de sluitsteen werd geplaatst, waarmee de grove buitenbouw was voltooid.

De 157e oktoberconferentie in Salt Lake City

Van 2-4 oktober j.l. heeft de 157e oktoberconferentie van de kerk plaatsgevonden, met leiderschapsvergaderingen op vrijdagavond 2 oktober, twee algemene bijeenkomsten en een priesterschapsbijeenkomst op zaterdag 3 oktober, en twee algemene bijeenkomsten op zondag 4 oktober.

De halfjaarlijkse algemene conferenties van de kerk zijn een waar wereldwijd gebeuren geworden. De bijeenkomsten worden via de Westar 4 communicatiesatelliet naar ruim 1000 ringcentrums in de Verenigde Staten, Canada en Puerto Rico uitgezonden in het Engels, Spaans en Frans. Daarnaast zenden ruim 2.000 kabeltelevisiestations gedeelten van de conferentie uit. Die gedeelten van de wereld die de conferentie niet via de satelliet volgen, ontvangen

een bijeenkomst op videocassette via een audio-visueel centrum in Denemarken, Japan, Hong Kong, Korea en Japan. Tijdens de conferentie zijn vertalers aanwezig om zonodig de toespraken te vertalen in het Cambodianaans, Kantonees, Tsjechisch, Deens, Nederlands, Fins, Frans, Duits, Grieks, Hmong, Thais, Indonesies, Italiaans, Japans, Koreaans, Laotiaans, Mandarijns, Navajo, Noors, Pools, Portugees, Samoans, Spaans, Zweeds, Tahitiaans, Tongaans en Vietnamees. De 28e taal is gebarentaal voor doven en hardhorenden die de conferentie in het auditorium van het hoofdkantoor van de kerk volgden.

De 200ste verjaardag van de Amerikaanse grondwet liep deze conferentie als een rode draad door vele toespraken, in de eerste plaats om de

Amerikaanse leden aan te sporen deze grondwet hoog te houden door er gehoorzaam aan te zijn en hun rechtvaardige invloed te doen gelden waar zij kunnen, in de tweede plaats om alle leden van de kerk eraan te herinneren dat deze grondwet de herstelling van het evangelie mogelijk maakte door godsdienstvrijheid te garanderen. President Ezra Taft Benson, die de conferentie presideerde, spoorde de leden aan om, waar zij ook wonen, de wetten van hun land te eren en gehoorzamen en waar dat mogelijk was, rechtvaardige invloed uit te oefenen op het beleid van hun regering door van hun stemrecht gebruik te maken, brieven te schrijven en voor hun mening uit te komen. Een volledig verslag van de gang van zaken van de conferentie vindt u in het komende januarinumnummer van *De Ster*.

Drie Europese jamborees

De afgelopen zomer zijn er op drie plaatsen in Europa jamborees (groot-schalige, vaak internationale padvinders-kampen) georganiseerd voor AP-scouts in de kerk: Groot-Brittannië (opkomst van 426 scouts uit Engeland, Wales, Ierland en Schotland), Finland (260 scouts uit Finland, Zweden, Noorwegen en Denemarken) en West-Duitsland (356 scouts uit West-Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland). Alle drie de kampen werden bezocht door ouderling Vaughn J. Featherstone, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en algemeen jongemannenpresident. De jamboree in Engeland stond in het teken van het 150-jarig bestaan van de kerk in dat land, in Finland stond het Boek van Mormon centraal, in Duitsland het Boek van Mormon en de voorbereiding op een zending. Naast workshops en lessen rond de thema's van de kampen waren er activiteiten georganiseerd als dienstprojecten, het bouwen van boten, boogschieten en andere sporten en vaardigheden, cross-country en overlevings-tochten. Ouderling Featherstone zei erg onder de indruk te zijn van de wijze waarop deze drie internationale kampen waren voorbereid en georganiseerd.

's Mensen zoeken naar geluk gemoderniseerd

Na 24 jaar intensief gebruik is de dertien minuten durende film *'s Mensen zoeken naar geluk* vervangen door een modernere versie. Peter N. Johnson, hoofd van BYU Media Production Department, vertelde dat het script onveranderd is gebleven en dat in de Engelse versie ook de door wijlen apostel Richard L. Evans ingesproken tekst weer gebruikt is. De beelden en achtergrondmuziek zijn echter vervangen. *'s Mensen zoeken naar geluk* werd voor het eerst in het openbaar vertoond op de stand van de kerk op de wereldtentoonstelling in New York in 1964.

Meisje bleef uur onder water

De driejarige Michelle Funk uit Sandy (Utah) gaat de geschiedenis in als een medisch wonder, nu blijkt dat zij, na een jaar geleden 66 minuten onder water geweest te zijn, volkomen hersteld is. Michelle viel in een met smeltwater gevulde bergbeek, waarna zij door de val en de lage temperatuur van het water (5° C) vrijwel onmiddellijk buiten bewustzijn raakte. De persoon die haar uit het water haalde dacht dat zij overleden was, maar paste toch mond-op-mondbeademing toe. Per helikopter werd zij naar het Primary Children's Center in Salt Lake City overgevlogen, waar men recent ontwikkelde technieken toepaste om de lichaamstemperatuur te verhogen. Hoewel zij in eerste instantie nauwelijks op de behandeling reageerde, ging ze geleidelijk aan zelf ademen, kwam ze uit een coma, werd een beschaaid darmsegment verwijderd waardoor ze voedsel binnen kon houden en kreeg ze haar gezichtsvermogen terug. Twee maanden na het ongeval mocht ze weer naar huis. Hoewel de ouders onderkennen dat een aantal biologische factoren en de goede medische begeleiding ertoe bij hebben gedragen dat Michelle nu weer volkomen gezond is en geen hersenletsel door zuurstofgebrek heeft opgelopen, schrijven zij haar herstel ook toe aan de macht van het priesterschap en de hand van de Heer.

Alexander Schreiner overleden

Op 15 september j.l. is op 86-jarige leeftijd de voormalige tabemakelorganist Alexander Schreiner overleden. Hij vervulde de functie van tabemakelorganist 53 jaar lang, van 1924 tot 1977. Broeder Schreiner componeerde de muziek voor verschillende lofzangen, waaronder "God had ons lief en zond zijn Zoon" (HL 20), en "Aanschouw uw kind'ren hier, o Heer" (HL 24).

Michelle's vader en grootvader, Chris respectievelijk Kenneth Funk, leden van de Vierde Wijk van Granite (Sandy), hebben haar verschillende malen een priesterschapszegen gegeven, en na elke zegen verbeterde haar toestand aanmerkelijk. Met name de eerste zegen, toen ze nog slecht op de behandeling reageerde, zien zij als een keerpunt. Na die zegen zette de verbetering in die uiteindelijk tot haar herstel leidde. Broeder en zuster Funk waren erg geraakt door de wijze waarop leden van de wijk en ring meeleeften. De ZHV van die wijk hield het huis schoon, deed de was en zorgde voor maaltijden. Leden en niet-leden uit de omgeving vingen de kinderen op en in de hele ring werd er voor Michelle gevast. Geen gebed werd uitgesproken, ook niet door de kinderen, zonder dat er om haar herstel werd gevraagd. Broeder Funk vertelde dat hij door deze ervaring heel sterk was gaan voelen hoeveel onze Hemelse Vader om hem en zijn gezin gaf. "Toen ze weer thuis kwam, was ik ervan overtuigd dat de vreugde die wij toen voelden ongeveer gelijk moest zijn aan onze vreugde als wij na dit leven met onze geliefden herenigd worden. Ik ben een gezegend mens dat ik zulke vreugde hier op aarde mag voelen. Ik heb er een stukje hemel door mogen ervaren en ben beter gaan beseffen wat onze Hemelse Vader voor ons gedaan heeft."

Kampreünie

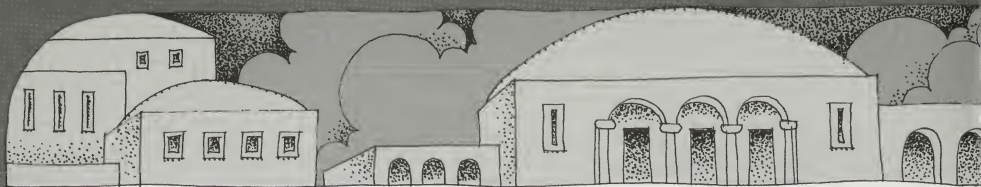
Deelnemers aan het jonge-volwassenenkamp van 1976, dat in Baarle-Nassau werd gehouden, opgelet: Voor jullie wordt er een kampreünie georganiseerd op 6 en 7 mei 1988. Belangstellenden kunnen zich opgeven bij Cynthia van Dam, Peelstraat 17, 1944 VE Beverwijk, telefoon 02510-20357. Nadere gegevens over plaats, kosten e.d. worden later bekendgemaakt.

VOOR DE KINDEREN

December 1987

„LAAT DE KINDEREN TOT MIJ KOMEN EN VERHINDERT ZE NIET;
WANT VOOR ZODANIGEN IS HET KONINKRIJK GODS.“ (LUCAS 18:16)

DE NACHT DAT DE WERELD STIL- STOND

Dorothy Leon

Hoewel dit verhaal niet echt gebeurd is, zou het lang geleden in Betlehem voorgevallen kunnen zijn.

Lang geleden woonde er in de stad Betlehem een jongen, hij heette Joël. Joël was verdrietig omdat hij arm was en in een stal moest werken. Vaak wou hij dat zijn vader een rijke herbergier was zoals Pontius of een rijke koopman, of, liefst nog, een koning.

„Ik wou dat ik iets belangrijks kon doen in plaats van alleen maar de paarden eten en water te geven en andere klusjes als staljongen op te knappen,” zei Joël op een dag tegen zijn moeder.

„Elk werk is belangrijk,” zei zijn moeder. „En eens zul je het ware geheim kennen van wat belangrijk is.”

Die avond ging Joël, toen hij klaar was met zijn werk in de stal, naar buiten en stond op een grote rots. Hij keek naar de lange rijen mensen die uit alle delen van Juda kwamen. Joël wist dat zij op weg waren naar Betlehem om hun belasting aan de keizer te betalen.

Gisteren nog had hij Pontius, de herbergier, horen praten over deze reizigers. „Velen zullen hier stop-

pen,” zei Pontius en hij wreef in zijn handen, „en ze zullen veel ruitgoederen meenemen.”

Van de top van de grote rots kon Joël de ezels, geiten en ossen zien die over de rotsachtige weg voortsjokten. Hij zag kamelen lopen die met hun elegante, lange benen heel wat stof deden opwaaien. Al snel zat de binnenplaats van de herberg vol met luid sprekende mensen, blattende schapen en balkende ezels.

Toen de laatste zonnestralen achter de heuvels van Judea verdwenen, waalde er een koude wind in het gezicht van Joël. Hij rilde en sprong van de grote rots af. Toen rende hij naar zijn vrienden die rond het vuur op de binnenplaats zaten.

Op weg naar zijn vrienden zag hij twee vermoeide reizigers door de poort van de herberg komen. Een lange man leidde een ezel met een jonge vrouw erop. Ze zagen er moe en verdrietig uit.

Toen Joël naar de man en de vrouw keek, zag hij dat hun kleren erg stoffig waren. Hun waterzakken hingen leeg aan het zadel van de ezel.

„Die zijn van ver gekomen,” zei Joël tegen zichzelf toen hij naar hen toeliep.

„Er was voor ons geen plaats in de herberg,” zei de man. „Ze hebben ons verteld dat we misschien in een stal konden slapen op de achterweg waar de dieren zijn ondergebracht.”

„Ik zal u er een aanwijzen,” zei Joël. „Het is hier vlakbij.”

De vrouw keek naar Joël en glimlachte vriendelijk.

Terwijl ze naar de stal liepen, vernam Joël dat de naam van de man Jozef was. Hij was een timmerman uit Nazaret, die met zijn vrouw, Maria, naar Betlehem ging, de stad van hun afkomst, om hun belasting te betalen. Maria moest bijna een kind krijgen en was erg moe en moest snel rusten.

Joël bracht het vermoeide echtbaar naar de stal. De ingang was laag – zelfs Joël moest bukken om binnen te komen. Van binnen was er een kleine kamer, maar het was er schoon en warm.

„Als u wilt kan ik uw waterzakken vullen,” zei Joël. Jozef antwoordde: „We zullen nooit vergeten hoe goed je voor ons bent.”

Joël nam de waterzakken en vulde ze met schoon water uit een bron. Hij keek hoe Jozef wat te drinken gaf aan Maria. Toen ging Jozef

naar buiten en nam een stenen bord uit de zadeltas en deed er water op voor de ezel.

Plotseling kwam er een harde gil uit de stal en Jozef rende naar binnen.

Joël keek om zich heen. Alles was plotseling stil geworden. Er was nergens geluid of beweging. Zelfs de ezel was stil. Vlakbij stonden schapen tot vlak boven het gras gebogen maar zij graasden niet. Er was ook geen geluid van stemmen, alle activiteiten van de stad waren gestopt.

Joël keek op naar de hemel, het leek wel of hij een mooi koor hoorde zingen, ver boven hem.

Op dat moment hoorde Joël het huilen van een baby. De schapen begonnen te blaten, de krekels tjirpten en de mensen begonnen weer te praten.

Alles wat een tijd had stilgestaan, begon weer te bewegen.

Joël rende naar huis. Nu wist hij wat zijn moeder bedoelde met het geheim van wat belangrijk is. Het was het dienen van anderen! Hij wist ook dat hij die nacht deel had uitgemaakt van iets erg belangrijks.

□

Dolly Hildreth

Matthew zat op het warme strand en keek naar de zwarte rook die opsteeg uit het smeulende postvliegtuig, dat ongeveer een uur daarvoor aan de andere kant van het eiland tijdens de landing was neergestort.

Iedereen was blij dat de piloot er heelhuids was uitgekomen, maar Matthew wist dat zijn vader teleurgesteld was over alle pakjes die waren verbrand. Deze week had het vliegtuig een speciale vracht post bij zich gehad – alle kerstcadeautjes van familie en vrienden die ver weg woonden van het eiland waar Matthews vader als oceanograaf de oceanostromingen bestudeerde.

Er was een pakket in het vliegtuig met een verrassing voor alle leden van de kleine gemeente, die drie maanden daarvoor pas georganiseerd was. Matthews vader was gemeentepresident en had voor ieder gezin een Boek van Mormon besteld. Matthew had de verdrietige blik in de ogen van zijn vader gezien en wist dat het verlies van deze boeken een grote teleurstelling was.

Er moet toch iets zijn dat ik kan doen om vader weer gelukkig te maken, dacht hij. Maar wat kan ik doen als we op een eiland in de Grote Oceaan duizenden kilometers van het vasteland vandaan zitten? Het leek een hopelose situatie, maar Matthew was vastbesloten om een oplossing voor het probleem te vinden. Hij hield veel van zijn vader en de eilandbewoners en wilde dat dit kerstfeest bijzonder zou zijn, waar iedereen de vreugde en liefde kon ervaren die voortkomt uit het geven van cadeautjes.

Matthew zat lange tijd op het strand, zo lang zelfs dat de zon in de oceaan zonk en de maan aan de andere kant aan de hemel verscheen, en iedere golf die op het strand afraasde overschaduwde met zilver. Terwijl

hij over het kerstfeest en over het geven van liefde zat na te denken, wist hij plotseling wat hij moest doen!

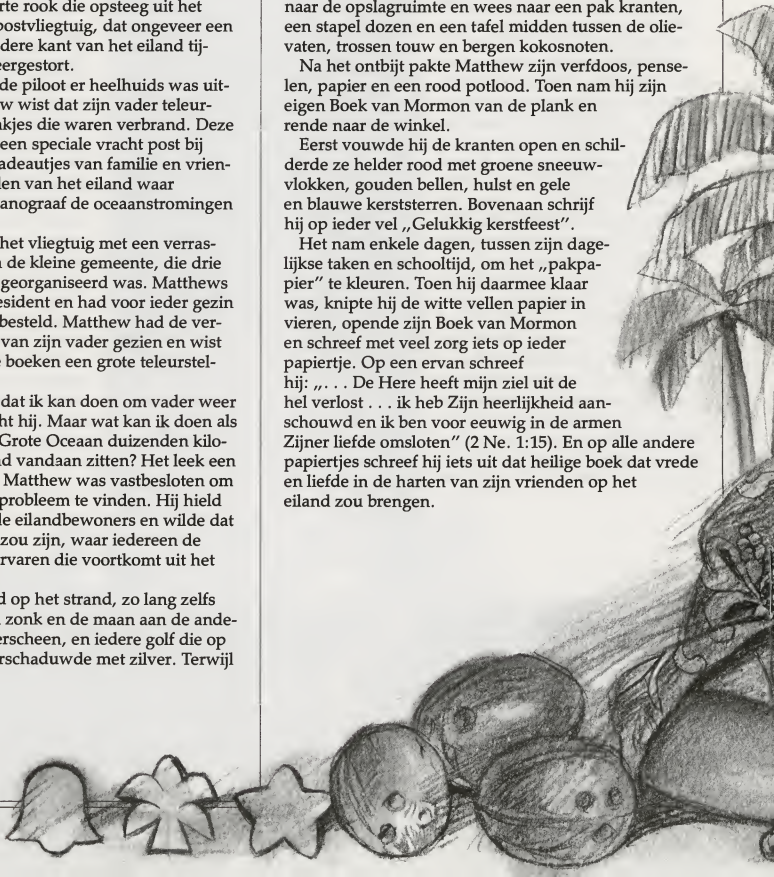
Hij vertelde zijn idee aan niemand. Hij wilde dat het zijn verrassing zou blijven. De volgende morgen stond hij vroeg op en ging naar de enige winkel op het eiland.

Meneer Wilson, de eigenaar van de winkel, was ook vroeg op en keek naar de zonsopgang. Matthew sprak vaak met meneer Wilson, die zijn gevoelens van eenzaamheid scheen te begrijpen. Hij wist hoeveel heimwee de jongen had naar zijn oude vrienden, in het bijzonder in deze kersttijd. Soms liet meneer Wilson Matthew helpen bij het schoonmaken van de winkel of bij het vullen van de planken. Toen Matthew om wat inpakpapier, een paar doosjes en een geheime plaats om zijn kerstcadeautjes te maken vroeg, stelde meneer Wilson geen vragen. Hij nam Matthew mee naar de opslagruimte en wees naar een pak kranten, een stapel dozen en een tafel midden tussen de oliëvaten, trossen touw en bergen kokosnoten.

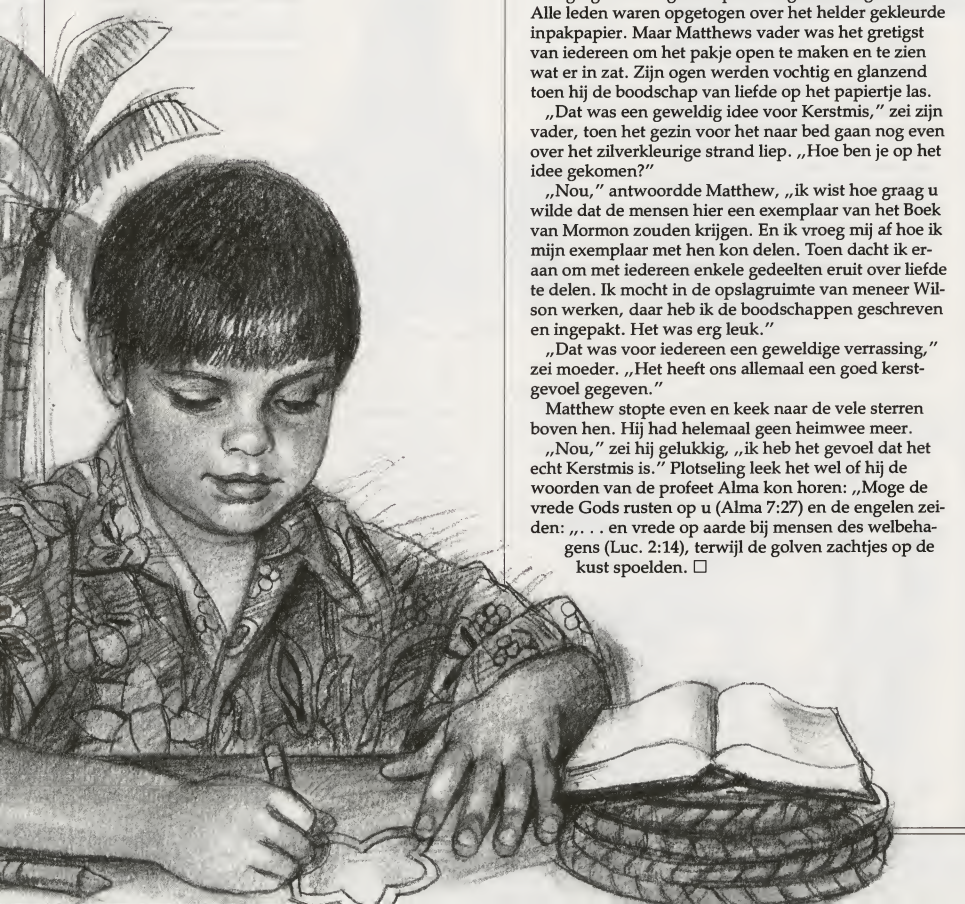
Na het ontbijt pakte Matthew zijn verdoos, pense-len, papier en een rood potlood. Toen nam hij zijn eigen Boek van Mormon van de plank en rende naar de winkel.

Eerst vouwde hij de kranten open en schilderde ze helder rood met groene sneeuwvlokken, gouden bellen, hulst en gele en blauwe kerststerren. Bovendien schreef hij op ieder vel „Gelukkig kerstfeest“.

Het nam enkele dagen, tussen zijn dagelijkse taken en schooltijd, om het „pakpapier“ te kleuren. Toen hij daarmee klaar was, knipte hij de witte vellen papier in vieren, opende zijn Boek van Mormon en schreef met veel zorg iets op ieder papiertje. Op een ervan schreef hij: „... De Here heeft mijn ziel uit de hel verlost . . . ik heb Zijn heerlijkheid aanschouwd en ik ben voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten“ (2 Ne. 1:15). En op alle andere papiertjes schreef hij iets uit dat heilige boek dat vrede en liefde in de harten van zijn vrienden op het eiland zou brengen.

DE KERST- VERRASSING

Ieder papiertje deed hij in een doos en pakte het met het geschilderde krantepapier in. Tegen de tijd dat hij alles af had, was het Kerstmis. Hij deed alle doosjes in een grote doos en nam deze mee naar huis. Toen pas vertelde hij zijn ouders dat hij voor ieder gezin in de gemeente een cadeautje had gemaakt. De glimlach op hun gezicht verraadde hoe blij en nieuwsgierig ze waren, maar Matthew was blij dat ze geen vragen stelden.

Tijdens het kerstprogramma in de gemeente straalde het geluk uit Matthews ogen toen zijn vader het kerstverhaal vertelde en over het geven van liefde sprak. Vlak voor het einde van de vergadering maakte zijn vader bekend dat Matthew voor ieder gezin een kerstcadeautje had gemaakt.

Er ging een vlaag van opwinding door de gemeente. Alle leden waren opgetogen over het helder gekleurde inpakkpapier. Maar Matthews vader was het gretigst van iedereen om het pakje open te maken en te zien wat er in zat. Zijn ogen werden vochtig en glanzend toen hij de boodschap van liefde op het papiertje las.

„Dat was een geweldig idee voor Kerstmis,“ zei zijn vader, toen het gezin voor het naar bed gaan nog even over het zilverkleurige strand liep. „Hoe ben je op het idee gekomen?“

„Nou,“ antwoordde Matthew, „ik wist hoe graag u wilde dat de mensen hier een exemplaar van het Boek van Mormon zouden krijgen. En ik vroeg mij af hoe ik mijn exemplaar met hen kon delen. Toen dacht ik eraan om met iedereen enkele gedeelten eruit over liefde te delen. Ik mocht in de opslagruimte van meneer Wilson werken, daar heb ik de boodschappen geschreven en ingepakt. Het was erg leuk.“

„Dat was voor iedereen een geweldige verrassing,“ zei moeder. „Het heeft ons allemaal een goed kerstgevoel gegeven.“

Matthew stopte even en keek naar de vele sterren boven hen. Hij had helemaal geen heimwee meer. „Nou,“ zei hij gelukkig, „ik heb het gevoel dat het echt Kerstmis is.“ Plotseling leek het wel of hij de woorden van de profeet Alma kon horen: „Moge de vrede Gods rusten op u (Alma 7:27) en de engelen zenden: „... en vrede op aarde bij mensen des welbehagens (Luc. 2:14), terwijl de golven zachtjes op de kust spoelden. □

سنة جديدة سعيدة

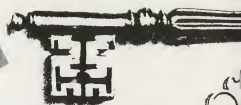
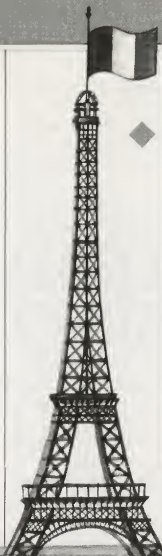
Gelukkig nieuwjaar in het Arabisch

GELUKKIG NIEUWJAAR

Charlene A. Shuler

Het gebruik om de eerste dag van het nieuwe jaar te vieren is in het oude Rome ingesteld. Op die dag werd Janus, degene van wie de Romeinen geloofden dat hij over de poorten en deuren en het begin en het einde gesteld was, geëerd. De maand januari was naar hem genoemd. Op nieuwjaarsdag gaven de Romeinen elkaar cadeautjes.

Kinderen in België krijgen ook cadeautjes, maar dit wordt gecombineerd met een ongewoon gebruik. De kinderen verzamelen de sleutels van verschillende kamers in het huis en wachten dan op een kans om een van de ouders in een kamer op te sluiten. De volwassene moet dan betalen voor zijn vrijlating door een cadeautje te geven aan de jongen of het meisje dat de sleutel van die kamer heeft.

198

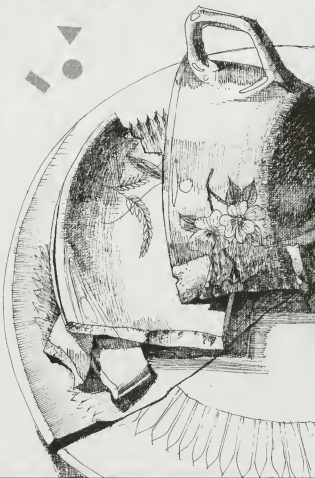

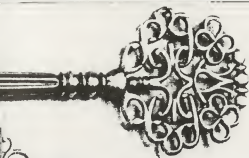
Over de hele wereld hebben de mensen verschillende gebruiken voor het verwelkomen van het nieuwe jaar. Chinese ouders geven hun kinderen helder gekleurde enveloppen met geld als nieuwjaarscadeau. Een ander Chinees gebruik is het afsteken van vuurwerk tijdens de viering van het nieuwe jaar.

Fransse kinderen kijken uit naar het nieuwe jaar omdat ze dan bijzondere cadeautjes krijgen.

Geïllustreerd door: Chris Creek en Elhamy Naguib

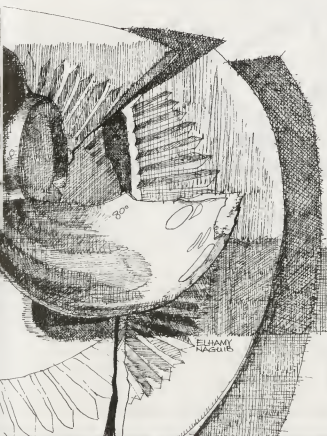

Kinderen in Zuid-Amerika vieren oudejaarsavond met hun ouders, en soms met hun grootouders. In Uruguay, bijvoorbeeld, komt de familie voor een uitgebreid diner bij elkaar, en als de klok twaalf uur slaat, gaat iedereen naar buiten om vuurwerk af te steken. De mensen die aan de kust wonen, kunnen een vuurwerkvertoring langs het strand zien.

88

Jongens en meisjes in Denemarken sparen oude, gebroken kopjes, bordjes en kommetjes. Op nieuwjaarsdag laten ze die voor de deur van vrienden en buren vallen. Hoe populairder je bent, hoe meer gebroken bordjes je voor de deur zult vinden.

Mensen in Schotland geloven dat als je de eerste bent die iemand op nieuwjaarsdag bezoekt, dit geluk brengt aan zowel de bezoeker als het bezochte gezin.

Als de mensen in Engeland kerkklokken horen, doen zij de deur open om het oude jaar eruit te laten en het nieuwe jaar binnen te laten. Een ander interessant gebruik dat in Engeland ontstond, bestaat nog steeds. Nieuwjaarsdag was de dag waarop de schoorsteen werd geveegd. De mensen geloofden dat als je dat deed, er het nieuwe jaar geluk in huis zou zijn.

Nieuwjaarsdag is een dag om uit te rusten en plezier te hebben met het gezin op het strand, en samen eten en spelletjes doen.

In de Grote Oceaan horen de jongens en meisjes uit Tonga, die opblijven tot middernacht, over het hele eiland kerkklokken luiden.

Kinderen in de Verenigde Staten vinden het leuk om veel lawaai te maken rond middernacht. Ze slaan op van alles, met een lepel op potten en pannen, om het nieuwe jaar te verwelkomen. Een ander gebruik in Amerika is het hebben van goede voornemens voor het nieuwe jaar. Ze beloven dan fouten of slechte gewoonten te overwinnen of hun leven in het nieuwe jaar te verbeteren. Misschien hebben jullie ook wel een paar goede voornemens voor 1988

Gelukkig Nieuwjaar voor alle kinderen op de wereld!

Bonne année (Frans)
Buon capodanno (Italiaans)
Feliz ño nuevo (Spaans)
Gelukkig Nieuwjaar (Nederlands)

Gott nytt år (Zweeds)
Shinnen omedetogazaimasu (Japans)
Gutes neues Jahr (Duits)
Happy New Year (Engels)

KERSTKLEURPLAAT

Illustratie van Dillen Marsh

In deze zendelingenpagina's aandacht voor de 'oudere garde', die qua effectiviteit en inzet niets onder doen voor hun jongere collega's, getuige dit verslag van zuster Mariken Heemskerk uit de Wijk Utrecht. Zuster Heemskerk vervult momenteel een zending in het Zendingsgebied Manchester Engeland.

Vierenenhalf jaar geleden werd ik door mijn toenmalige bisschop gevraagd hoe ik dacht over een tempelzending. Ik reageerde meteen enthousiast en begon mij voor te bereiden, ondertussen m'n gulden opsparend, want met dubbeltes doe je niet zoveel meer. Ik sloot m'n huis en woonde tijdelijk in bij een van m'n drie getrouwde dochters en zegde m'n baan als ziekenverzorgster op. Toen ik de brief van de profeet ontving werd ik echter niet geroepen in een van de tempels, maar als zendinge in het zendingsveld! Zo zie je, Gods wegen zijn niet onze wegen . . .

Het zendingsgebied Manchester Engeland is ongeveer net zo groot als Nederland, een heuvelachtig gebied, wat me erg fascineert. De regenwolken gaan niet zo gemakkelijk over die hoge dijen heen, dus we worden regelmatig nat! De

Zuster Heemskerk (links) met collega-zendingen en bekeerling.

Een ontspannende onderbreking van de drukke werkzaamheden . . .

Engelsen zijn opvallend beleefd en niet zo gehaast: om een voorbeeld aan te nemen.

Op zending zijn is voor mij een leerzame tijd. Ik ben me meer dan voorheen bewust van het Licht. Ik ben het grootste gedeelte van m'n kerkleven (negentien jaar nu) erg blij met dat Licht geweest, maar hield het voor mezelf. Ik leer nu m'n mond open te doen om ervan te getuigen. Ik leer veel fijne mensen kennen, binnen en buiten de kerk, waar ik me erg aan verwant voel. Je hart juicht als de waarheid herkent en ontvangen wordt. Je hart huilt als het afgewezen wordt door mensen die het zo hard nodig hebben.

We worden vaak door de Heilige Geest geleid, en onze onderzoekers ook. Als we bijvoorbeeld geen tijd hebben om ze op een bepaalde dag te bezoeken, komen we ze op straat tegen, "heel toevallig", waar we hen aldaar een hart onder de riem

kunnen steken.

Tijdens mijn zending leer ik dus mezelf verliezen, wat me soms een gedesoriënteerd gevoel geeft, maar de belofte is daar dat ik mezelf zal vinden, en daar vertrouw ik op. Vergeleken bij het offer van Jezus Christus zijn onze offers maar klein. En alle opofferingen vallen waarlijk in het niet als je onderwijst en de Heilige Geest getuigenis geeft. Die vreugde is met geen pen te beschrijven! Op zending gaan is een proces. Op zending zijn ook. Ik zit er nog middenin, kan eigenlijk geen eindresultaat noemen. Wel weet ik dat gedurende mijn zending mijn toewijding aan het opbouwen van Gods koninkrijk een onuitwisbaar deel van mijn leven is geworden. Ik wens allen gezegende kerstdagen toe, een goede start van het nieuwe jaar en tot ziens in februari 1988.

Zuster Mariken Heemskerk

José Cadillo Albarnoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Ronny van de Berge
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road, Mitcham
Surrey CR4 4ED, Engeland

Jupp Boom
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds LS 18 5 BJ
Yorkshire, Engeland

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED
Engeland

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam
Klinkmakerhof 471
7326 CN APELDOORN
Nederland

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517
Florida 1710
Zuid-Afrika

Liesbeth Gout
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire LS 18 5 BJ
England

Esther de Haan
England Coventry Mission
4 Coppthall House
Stationsquare
Coventry, West Midland CV12 5FO
Engeland

Mariken Heemskerck
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Michael Jansen
Engeland Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Florida 33684
U.S.A.

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Derk-Jan Oddens
Engeland Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Frank Oddens
Engeland Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Coppthall House
Stationsquare
Coventry, West Midlands CV1 2PP
Engeland

David van der Put
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED
Engeland

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

*Mocht er een adres onbreken
cq. verkeerd vermeld staan,
a.u.b. bericht aan het Kerkelijk
vertaalbureau, postbus 224,
3430 AE NIEUWEGEIN,
Nederland.*

DE WELSHMAN DAN JONES

Illustraties van Paul Mann

Ronald D. Dennis

Toen Dan Jones op 4 augustus 1810 werd geboren in een mijnstreek van Wales, wees niets erop dat hij eens zijn geboorteland zou verruilen voor Amerika. Evenmin leek het hoogst onwaarschijnlijk, dat hij in Amerika een eigentijdse profeet zou leren kennen en naar zijn geboorteland zou terugkeren als verkondiger van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Maar Dan Jones zou uiteindelijk een van de succesvolste en bekendste zendelingen van de kerk in Groot-Brittannië worden. Een onderzoek naar zijn leven maakt al snel duidelijk dat zijn succes als zendinger nooit zonder de leidende hand van de Heer tot stand had kunnen komen.

Dan zag het levenslicht in het dorpje Halkyn (Noord-Wales), hij was de zesde van acht kinderen van Thomas Jones, een mijnwerker, en zijn vrouw, Ruth. Thomas' positie als „blaenor” (een ouderling of diaken) in de methodistische kerk zou erop kunnen wijzen, dat de jonge Dan in dat geloof werd grootgebracht. De chronische longziekte, die hem zijn hele leven parten speelde en die waarschijnlijk een rol speelde in zijn dood op 51-jarige leeftijd, zou erop kunnen wijzen dat hij in de loodmijnen van Halkyn heeft gewerkt.

Een nieuw leven in Amerika

Omdat er nooit een dagboek of journaal van Dan Jones is gevonden, is er maar weinig bekend over zijn eerste levensjaren. We weten echter wel dat hij op zestienjarige leeftijd naar zee ging en tien jaar lang de wereldzeeën bevoer. Maar op 3 januari 1837, toen hij 26 jaar oud was, trad hij in het huwelijk met Jane Melling uit Denbigh, een plaatsje ongeveer zestien kilometer ten westen van Halkyn.

Dan en Jane emigreerden later naar de Verenigde Staten, en in 1841 hadden zij St. Louis (Missouri) tot hun woonplaats verkozen. Op 10 mei van dat jaar diende Dan Jones, als Amerikaans staatsburger, een verzoek in voor een vergunning om met de *Ripple*, een kleine

Met dank aan Church Historical Department

Een pentekening van Dan Jones' stoomboot, de *Maid of Iowa*. Op de achtergrond ligt *Nauvoo*.

stoomboot, de Mississippi te kunnen bevaren. Jones was medeëigenaar en kapitein van het vaartuig, dat een van de kleinste boten was die geregistreerd stonden.

Zes maanden later, nadat de *Ripple* op een rots was gelopen en was gezonken bij Galena (Illinois), begon Dan onmiddellijk met de bouw van een

Na de brief te hebben gelezen welke Emma Smith schreef tijdens haar bezoek aan Joseph Smith in de gevangenis, begon Dan Jones sympathie te koesteren voor en later een studie te maken van het geloof van de heiligen der laatste dagen.

Gedurende de anderhalf jaar (juli 1847/ december 1948) dat Dan Jones het zendingswerk in Wales en het gestaag groeiende leger zendingen presideerde, werden er maandelijks gemiddeld 135 bekeerlingen gedoopt.

nieuwe stoomboot, de *Maid of Iowa*. Na samen met Levi Moffitt, een zakenman uit Augusta (Iowa) een vennootschap te hebben opgericht, begon Jones in oktober 1842 met zijn nieuwe, grotere boot de Mississippi weer op en af te varen.

Omstreeks deze tijd hoorde kapitein Jones van de negatieve artikelen van Thomas Sharp in het dagblad *Warsaw Signal* over het duistere volkje van de mormonen.

In zijn *History of the Latter-day Saints* uit 1847, schrijft Dan: „Na de beschuldigingen genoegzaam te hebben onderzocht, kwam ik tot de slotsom dat ze onmogelijk waar konden zijn, omdat zij de zaak in hun vuur volledig uit hun verband trokken, of omdat zij zichzelf op de een of andere manier tegenspraken.”

De brief van Emma Smith

Daarna legde hij uit hoe de woorden van Emma Smith hem ertoe brachten te sympathiseren met de heiligen der laatste dagen: „Niet lang daarna kreeg ik, geheel bij toeval, een fragment van een brief van Emma Smith aan een mij onbekende religieuze zuster in handen die zij schreef toen zij zich met haar man in een gevangenis in Missouri bevond; nimmer zal ik de gevoelens vergeten die over mij kwamen toen ik dat fragment las. Het werd mij volkomen duidelijk dat de schrijfster, net als ik, in het Nieuwe Testament geloofde – zij geloofde in de leringen van de nieuwtestamentische apostelen en achte het een zegen, dat zij waardig bevonden werd vele rampspoeden door te maken vanwege haar getuigenis van Jezus en het evangelie – maar ook bevatte de brief beter advies, meer wijsheid en ademde een grotere evangelische en goddelijker geest uit dan ik ooit had gelezen!”

De invloed van de brief was dusdanig dat Dan Jones pas tevreden gesteld was nadat hij met iemand over

Zowel na zijn eerste als tweede zending in Wales, hielp Dan Jones bij de oprichting van
grote groepen Bethelven uit Wales die zich wilden vergaderen in Zion.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gesproken had. Verschillende gesprekken, die tot diep in de nacht duurden, overtuigden hem ervan dat hij al bijna een heilige der laatste dagen was. Op 19 januari 1843, werd Dan Jones in het ijskoude water van de Mississippi gedoopt.

Kapitein Dan Jones ontmoette de profeet Joseph Smith drie maanden na zijn doop voor het eerst. Zij ontmoetten elkaar in de middag van de twaalfde april 1843, toen de *Maid of Iowa*, afmeerde bij Nauvoo om meer dan driehonderd bekeerlingen uit Engeland van boord te laten gaan. Kapitein Dan, die er heel wat aan gelegen was Joseph Smith te ontmoeten, liet zijn ogen over de menigte op de kade gaan. Er was echter niemand die voldeed aan zijn beschrijving van hoe een profeet er zou moeten uitzien – een man die een geitevel draagt en „een lange baard en lang wit haar” heeft. Zelfs nadat een „grote, aantrekkelijke man” aan

boord was gekomen en hem, terwijl hij hartelijk zijn hand schudde, met een „God zegene u, broeder” begroette, onderkende broeder Jones niet dat het de profeet was. Pas toen Joseph Smith een tweede keer langskwam, begreep de kapitein dat hij niet verder hoefde te zoeken. Na de profeet geruime tijd te hebben geobserveerd, herzag broeder Jones zijn opvatting van hoe een profeet er uit zou moeten zien. Vier jaar later schreef hij: „Zijn knappe verschijning en zijn vrolijke, onschuldige gezicht overtuigden mij er

des te meer van dat hij geen geslepen en bedrieglijk man was zoals er rondgebazuind werd.” Toen Joseph hem eenmaal een korte rondleiding van de stad had gegeven en hem voorgesteld had aan zijn gezin werd Dan Jones een van zijn vurigste bewonderaars. Zij werden goede vrienden en bleven dat tot de dood van Joseph veertien maanden later.

Een profetie vervuld

De nacht voor de dood van de profeet, lagen Dan Jones en Joseph Smith zij aan zij in de bovenkamer van de gevangenis van Carthage. De anderen, die bij hen waren, sliepen toen Joseph Dan op fluistertoon vroeg of hij bang was om te sterven. „Denk je dat die tijd is aangebroken? De reden van mijn dood in aanmerking genomen, geloof ik niet dat deze mij veel angst kan

aanjagen,” antwoordde broeder Jones. De profeet Joseph zei daarop: „voordat je sterft, zul je Wales weer zien en de zending vervullen waartoe je geroepen bent.”

Twee maanden later, in 1845, is Dan Jones op weg naar Wales, zoals Joseph Smith gezegd had. Jane Jones vergezelde haar echtgenoot op deze eerste zending. In bijna acht jaar huwelijk hadden Dan en Jane drie kinderen ten grave gedragen – twee van hen in Nauvoo. Er zouden er nog zeven geboren worden, slechts twee zouden er in leven blijven.

Ouderling Jones werd te werk gesteld in Wrexham, in het noorden van Wales, ongeveer 21 kilometer van Halkyn, zijn geboorteplaats, en bijna dertig kilometer van Denbigh, de plaats waar Jane het levenslicht zag. Het is welhaast zeker dat Dan het evangelie eerst aan zijn vrienden en familieleden zal hebben verkondigd. Na bijna een jaar in Wales te hebben gewerkt, schreef hij aan Brigham Young: „Sinds mijn aankomst in Wales heb ik Wels gesproken, zodat ik het nu preferer boven het Engels.”

Tijdens een conferentie in december 1845 in Manchester, nadat hij slechts mondjesmaat gedoopt had, werd ouderling Jones geroepen het zendingswerk in heel Wales te presideren, zijn standplaats werd de stad Merthyr Tydfil in Zuid-Wales. De stad had een enorme groei doorgemaakt in de voorgaande twintig jaar tengevolge van de trek van duizenden pachtboeren, die hun velden in de heuvels vervuulden voor de veel beter betalende banen in de zich snel ontwikkelende mijnindustrie.

Een van de vele problemen die president Jones het hoofd moest bieden als leider in Merthyr Tydfil, was een brochure van 32 bladzijden van een zekere David

Het kerkgebouw van Llanelli, middelste gebouw, werd in januari 1849 ingewijd. Hoewel het geen eigendom van de kerk meer is, wordt het nog wel gebruikt als vergaderruimte door een andere geloofsrichting.

Williams, met de titel *The Deceit of the Latter Saints Exposed* (Het bedrog van de heiligen der laatste dagen onthuld) die op vijandige wijze inging tegen een brochure die president Jones acht maanden eerder had uitgegeven. Dan Jones wist Williams binnen de kortste keren een zestien bladzijden tellend antwoord te verschaffen.

Man van vele werken

Ter ontcrachting van andere valse geruchten en artikelen over de kerk, begon president Jones de publicatie van een tijdschrift in het Wels, *Profeet van het jubelfeest*. In de daaropvolgende twee en een half jaar kwamen er dertig nummers uit, en in januari 1849 werd de naam veranderd in *De bazuin van Zion*. Tijdens deze zendingsjaren publiceerde Dan Jones ook een lofzangenbundel in het Wels, een kerkgeschiedenis (104 blz.), minstens vijftien brochures en een commentaar op de Schriften (288 blz.) ter verdediging van de kerk.

Dat er van zijn prediking en publicaties een krachtige invloed uitging kan afgeleid worden uit de reacties van de plaatselijke geestelijken. In een brief aan Orson Spencer, gedateerd 29 september 1847, beschreef Dan Jones de situatie: „De omstandigheden worden hier . . . met de dag slechter. De mensen, er wonen er zo'n 60 000 in dit gebied, zijn in wezen of volkomen bezeten van of zieden van haat tegen het mormonisme . . . Ik kan mij niet onder de mensen begeven, omdat sommigen hebben verklaard dat zij ervan overtuigd zijn dat zij God een dienst doen als zij zich van mij ontdoen!” Zestien maanden later, toen ouderling Jones voorbereidingen trof om met meer dan driehonderd bekeerlingen naar Amerika te varen, was de opschudding

De omstandigheden aan boord van emigratieschepen waren meestal erbarmelijk. De passagiers werden in benauwde ruimten ondergebracht, leden onder zware stormen, bedorven voedsel en zich snel verspreidende ziekten. De algemene autoriteiten maanden de emigrerende heiligen discipline en hygiëne in acht te nemen en organiseerden ze in wijken, in een poging om de bezoeken van de zesweeke overtocht zoveel mogelijk te verlichten.

Met dank aan het Peabody Museum, Salem (Massachusetts)

De Enoch Train, gebouwd in 1854, was typisch voor de zeilschepen die Britse bekeerlingen over de Atlantische Oceaan vervoerden, op weg naar hun nieuwe vaderland in de Verenigde Staten.

dusdanig, dat hij dag en nacht bewaakt werd.

Onder het goede dat voortkwam uit deze vervolging was de bekering van William Howells, een doopsgezinde predikant uit Aberdare, niet ver van Merthyr Tydfil. Hoewel hij de wilde beschuldigingen van zijn collega's tegen de mormonen niet geloofde, paste hij

er wel voor in het openbaar met een van die gehate „mormonen“ gezien te worden. Dientengevolge moest hij een weduwe uit zijn gemeente vragen willekeurige brochures van de mormonen voor hem te pakken te krijgen.

In een volgende brief aan Orson Spencer, gedateerd 3 november 1847, beschreef ouderling Jones het resultaat van Howells bestudering van de brochures en hun eerste ontmoeting: „Hij legde zeven kilometer af om gedoopt te worden, hoewel hij nog nooit iemand had horen prediken; het enige dat hij gelezen had, waren mijn publikaties. . . . hij kwam goedgehumd en vertrok in vreugde.“ William Howells bracht in het daaropvolgende jaar ongeveer honderd bekeerlingen in de kerk en in 1849 werd hij als eerste zending naar Frankrijk op zending geroepen.

Terug naar Amerika

Volgens Rees Price had hij het aan Dan Jones en andere verdedigers van het geloof te danken, dat hij het besluit durfde te nemen de doopsgezinden te verlaten en zich aan te sluiten bij de heiligen: „Ik hoorde en las de repliek van de heiligen (lees: Dan Jones' brochures); waarop ik verzocht uit de boeken van de doopsgezinden te worden geschrapt en mij liet dopen bij de heiligen.“

Van juli 1847 tot en met december 1848 hadden president Jones en zijn zich uitbreidende zendingsleger gemiddeld 135 bekeerlingen per maand. Het aantal heiligen der laatste dagen in Wales was tegen de tijd dat Dan Jones in januari 1849 zijn eerste zending afsloot uitgegroeid tot 4000.

Nogmaals trof hij voorbereidingen om zijn geboorteland te verlaten, nu echter zou hij vergezeld worden door meer dan tweehonderd heiligen die zich „in Zion gingen vergaderen“. Een aantal van hen was in staat te emigreren dankzij de hulp van zuster Elizabeth Lewis, een bekeerlinge uit Kidwelly, die ook naar de Zoutmeervallei afreisde. Op 26 februari 1849 zette de *Buena Vista* koers naar Amerika, aan boord een enthousiaste groep van 249 heiligen die een toepasselijk afscheidslied zongen.

Vanuit New Orleans schreef broeder Jones een enthousiast verslag over de succesvolle overtocht van de *Buena Vista* aan de heiligen in Wales en moedigde hen aan spoedig te volgen. Zijn brief was vrolijk van inhoud, hoewel hun reis ontsierd was door twee sterfgevallen, een jongetje was bezweken aan tuberculose en de twintigjarige Jenkin Williams aan cholera. Ondanks dit epidemisch gevaar, was Dan Jones blij, dat hij op 30 april 1849 aan William Phillips kon schrijven: „De hele groep is gezond en verlangt de reis voort te zetten, zij beschouwen het een groot voorrecht.“

De volgende drie weken waren echter gruwelijk, 44 van de 249 passagiers van de *Buena Vista* werden het slachtoffer van cholera.

Afscheid van zijn gezin

Na verschillende weken in Council Bluffs te hebben doorgebracht om te herstellen en voorbereidingen te treffen, reisde een derde van de heiligen uit Wales met het gezelschap van George A. Smith verder naar de Zoutmeervallei. Onder hen bevond zich Dan Jones, zijn vrouw Jane en hun vier maanden oude dochtertje Claudia. Zij hadden in Wales nog twee kinderen moeten begraven.

De familie Jones streken met de andere Welse heiligen een paar blokken van Temple Square in Salt Lake City neer. De volgende winter blijken ze echter naar Manti, 240 kilometer zuidelijker, te zijn verhuisd, waar Dan Jones als eerste burgemeester werd gekozen. Na twee jaar als boer werkzaam te zijn geweest, gaf Dan gehoor aan de oproep van Brigham Young weer op zending te gaan en begaf hij zich nogmaals naar Wales, ditmaal zonder zijn gezin.

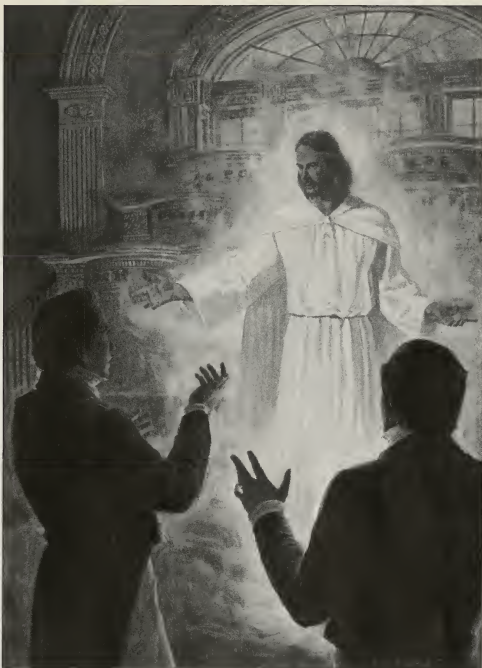
Na in Wales aangekomen te zijn, leerde Dan Jones dat de verantwoording voor de publikaties van de heiligen in zijn afwezigheid in handen was geweest van de zeer capabele John S. Davis. Behalve vele brochures en verhandelingen, had broeder Davis inmiddels ook de standaardwerken in het Wels vertaald en gepubliceerd. Toen broeder Davis in 1854 emigreerde, kocht Dan Jones zijn drukpers. In de daaropvolgende twee jaar publiceerde president Jones, naast zijn werkzaamheden als redacteur van *De bazuin van Zion*, een fors aantal brochures ter verdediging van de kerk en presideerde hij het zendingsprogramma in Wales. Gedurende deze periode verminderde het aantal bekeerlingen in Wales aanzienlijk, zoals in heel het Verenigd Koninkrijk het geval was. Het gemiddelde van president Jones en zijn zendingen lag in 1854 en 1855 rond de 65 bekeerlingen per maand, een respectabel aantal maar toch slechts de helft van het aantal in voorgaande jaren.

Toen hij in april 1856 werd ontheven en op het punt naar Amerika terug te keren, bracht broeder Jones een groep van bijna zeshonderd heiligen bijeen die met hem aan boord ging van de *Samuel Curling* om de oversteek van de Atlantische Oceaan te wagen.

Na in Utah te zijn aangekomen – hij stak de vlakten over met een handkarrengroep – woonde Dan de daaropvolgende vijf jaar op verschillende plaatsen in Utah. Zijn gezondheid ging achteruit, op 3 januari 1862 bezweek hij vroegtijdig aan de longziekte die hem al zo lang geplaagd had. Hij liet een schare mensen uit Wales achter die hem eeuwig dankbaar waren, dat hij hun de goede boodschap van het herstelde evangelie had verkondigd in hun eigen taal. □

Ronald D. Dennis doceert Portugees aan de Brigham Young University en is leerkracht evangelieleer in de Wijk Provo 32 van de Ring Provo Utah Noord.

EEN UITVERKOREN ZIENER

Illustratie van Jerry Harstan

Joseph Smith was ook ooggetuige van de opgestane Christus. Hij diende als de menselijke spreekbuis daar God het verkoos om zijn woord aan dit geslacht bekend te maken.

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wanneer wij over de profeet Joseph Smith praten, is het belangrijk dat wij in gedachten houden wat hij over zichzelf heeft gezegd: „Ik heb u nooit gezegd, dat ik volmaakt was; maar er is geen fout in de openbaringen die ik heb onderricht.” (*De leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 336.) Joseph was een goed mens, maar hij was geroepen door een volmaakte Heer, Jezus van Nazaret! Hij ontving zijn eerste raad van God de Vader: „Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!” (JS-G 17.) Joseph heeft sinds die eerste raad altijd aandachtig naar Jezus

geluisterd. Joseph Smith, die theologisch niet onderlegd was, heeft ons meer Schriftuur gegeven dan enig ander mens, met inbegrip van Mozes, Paulus, Lucas en Mormon samen. Het laat zich aanzien dat de profeet in de lente van 1829 zeven tot tien bladzijden per dag vertaalde.

Opmerkelijke openbaringen

Niet alleen was de kwantiteit van het geopenbaarde woord indrukwekkend. Ook de kwaliteit van die

openbaringen was opmerkelijk. De profeet was het instrument waardoor essentiële leerstellingen werden hersteld, die eeuwen geleden verloren waren gegaan waardoor de mensen „ten zeerste dwalen“. Deze „duidelijkste en hoogst waardevolle delen“ zijn achtergehouden en komen dus niet in de Bijbel voor (zie 1 Ne. 13:34).

Ik zal u een paar voorbeelden geven van de grote waarheden die God door middel van de profeet Joseph Smith hersteld heeft:

In 1833 werd Joseph Smith gezegd dat niet alleen Jezus vóór deze wereld bij God was, maar dat „de mens . . . eveneens in den beginne bij God (was). Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, en dit kan inderdaad ook niet“ (LV 93:29). Deze openbaring geeft de mens een duidelijker beeld van zijn eigen eeuwige karakter.

Bij monde van de profeet kwam ook de openbaring, dat een ieder voor zijn eigen zonden verantwoording verschuldigd is aan God, en niet voor die van Adam:

„En de Heere zeide tot Adam: Zie, Ik heb u uw overtredingen in den hof van Eden vergeven.

„Daardoor ontstond het spreekwoord onder het volk, dat de Zoon van God de eerste zonde verzoend had, waardoor de verantwoording voor de zonden der ouders niet op het hoofd der kinderen kan worden gelegd, want sedert de grondlegging der wereld zijn zij rein.“ (Moz. 6:53–54; zie ook LV 93:38; Art. 2.)

Het doel van het leven

Door middel van de profeet leren we de plaats van het mensdom in dit uitgestrekte heelal:

„En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is.

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“ (Moz. 1:33, 39).

Hoewel vele mensen zich tegenwoordig afvragen of het leven nog zin heeft, heeft de Heer bij monde van de profeet Joseph het doel van het leven geopenbaard: „En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden“ (Abr. 3:25).

De waarheden van de herstelling geven geruststellende antwoorden op de wezenlijke levensvragen: *Maken we echt deel uit van een onverklaarbaar heelal?*

Heeft het menselijk bestaan echt zin? Waarom is er zoveel ongerechtigheid en ellende in de wereld?

De waarheden die aan Joseph Smith geopenbaard werden, verschaffen de antwoorden: Men hoeft niet te wanhopen. Wij zijn omgeven door goddelijke doelen.

Deze andere openbaringen kwamen tot ons door middel van een geïnspireerde profeet, Joseph Smith. Hij gaf ons de essentiële elementen van het evangelie.

Beproeving, bestraffing en verbetering

Joseph Smith was ook ooggetuige van de opgestane Christus. Toch maakte Joseph, zoals alle ware discipelen, een proces van beproeving, bestraffing en verbetering door, als de profeet door wie God zijn woord aan dit geslacht gaf (zie LV 5:10).

Eén zo'n periode van beproeving strekte zich uit van 1 december 1838 tot de eerste week van april 1839, toen Joseph in de gevangnissen te Richmond en Liberty zat.

Ouderling B. H. Roberts heeft gezegd, dat de gevangenis gelijk een „tempel“ was, want deze tijd van opgelegde luiheid was misschien de enige tijd in het uitermate drukke leven van de profeet, dat hij tijd had voor bespiegeling. Het was in de gevangenis te Liberty, dat de profeet Joseph Smith de afdelingen 121 en 122 van de Leer en Verbonden ontving, geen profeet in welke bedeling dan ook heeft ooit zulke inspirerende openbaringen ontvangen.

„Als Jozef in Egypte“

In een van zijn laatste brieven, die Joseph in de gevangenis te Liberty schreef, staat: „Ik voel mij als Jozef in Egypte.“ (*The Personal Writings of Joseph Smith*, verzameld door Dean Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, blz. 409.) Dit gevoel weerspiegelt een belangrijk vers in 2 Nephi. In het derde hoofdstuk sprak de Jozef van weleer over de ziener in de laatste dagen: „En hij zal zijn als ik“ (2 Ne. 3:15).

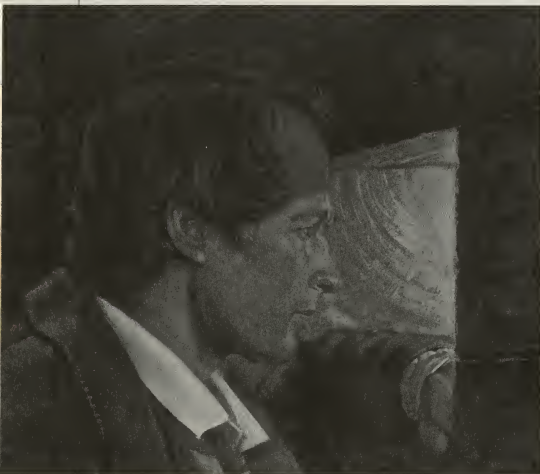
De profeet Joseph Smith is die „uitverkoren ziener“ over wie de Jozef van weleer sprak (zie 2 Ne. 3:6–11). Toen Joseph Smith jr. in december 1834 een zegen ontving, ging een groot gedeelte van deze zegen over de bijzondere verwantschap tussen de Jozef van weleer en de Jozef van de laatste dagen. De overeenkomst tussen de twee Jozefs is frappant.

Ten eerste waren beide Jozefs van nederige afkomst.

JOZEF VAN EGYPTE GETUIGDE VAN DE LATERE PROFEET JOSEPH SMITH TOEN HIJ ZEI:
„EEN ZIENER ZAL DE HERE MIJN GOD VERWEKKEN, DIE EEN UITVERKOREN ZIENER
VOOR DE VRUCHT MIJNER LENDENEN ZAL ZIJN.“ (2 NEPHI 3:6)

Het was in de gevangenis te Liberty, dat de profeet Joseph Smith de afdelingen 121 en 122 van de Leer en Verbonden ontving, geen profeet in welke bedeling dan ook heeft ooit zulke inspirerende openbaringen ontvangen.

Beiden hadden op jonge leeftijd visioenen waardoor zij de haat van hun medemens over zich heentrokken. Beiden waren vergevensgezind jegens hen die hen verraadden.

Beiden profeteerden over de toekomst van hun natie. (Zie Gen. 41:29–31; LV 87.)

Beiden werden van hun familie weggerukt.

Wellicht het opmerkelijkst is dat beiden te maken kregen met veel tegenspoed en grote moeilijkheden waar zij zich met veel moed en groot geloof doorheen wisten te slaan. De omstandigheden in de gevangenis te Liberty waren beroerd. Het weinige eten dat de profeet Joseph en de broeders kregen, was vaak niet meer dan de restjes van de bewakers, die hen werden gebracht in een vuile mand waar 's nachts de kippen in sliepen. Het was een heel koude winter, de voortdurende duisternis deed de ogen van de gevangenen geen goed. Joseph schreef echter, hoewel de vervolgers op dat moment leken te triomferen, „Zion zal leven, hoewel het op dit moment dood lijkt.” (*Writings*, blz. 382.)

Priesterschapszegenen blijven van kracht

In 1834 gaf vader Smith zijn zoon Joseph een priesterschapszegen. In die zegen werd de profeet beloofd: „U zult het werk, dat de Heer u zal gebieden, met vreugde doen.” Hoewel hij in toenemende mate werd vervolgd en uiteindelijk gevangengezet en gedood, verloor Joseph nooit zijn verlangen om het werk des Heren te doen en bleef hij er tot de laatste ademtocht voldoening in vinden.

Joseph werd nog een belofte gegeven: Zij die zouden proberen het werk van de ziener teniet te doen „zullen worden beschaamd gemaakt” (2 Ne. 3:14). Evenzo werd hem beloofd: „Uw volk zal nimmer door het getuigenis van verraders tegen u worden gekeerd” (LV 122:3). Beide beloften zijn ook tegenwoordig nog van kracht.

De Heer vindt het belangrijk, dat wij loyaal zijn aan zijn dienstknechten. Als wij verstandig zijn, dan volgen wij het voorbeeld van Lorenzo Snow in plaats van dat van Thomas B. Marsh. Marsh werd zo in beslag genomen door de tekortkomingen die hij in de profeet zag, dat hij de kerk een tijdje de rug toekeerde. Ook Lorenzo Snow zag enkele tekortkomingen in de profeet Joseph Smith. Maar wat ouderling Snow – later president Snow – betrof was het geweld, dat de Heer nog steeds met Joseph wilde werken, *ondanks* zijn tekortkomingen. Dit gaf ouderling Snow het gevoel dat de Heer misschien ook wel met hem wilde werken!

De Heer kon Joseph Smith gebruiken als „uitverkoren ziener” in de laatste dagen, dat is ook voor ons van belang, want het betekent dat er voor een ieder van ons hoop is! De Heer kan ons, met onze tekortkomingen, roepen en ons in staat stellen zijn oogmerken te verwezenlijken.

Op 4 april 1839 schreef Joseph in de gevangenis te Liberty, net toen de zon onderging, zijn laatste brief aan zijn vrouw Emma. En terwijl hij door het getraliede raam van die eenzame gevangenis keek, had hij „gevoelens die alleen God kende” (*Writings*, blz. 425.)

Joseph keek die avond naar een zonsondergang. Maar meer nog had hij kijk op de eeuwigheid, en dat gaf hij aan ons! Ere de man, tot wie sprak weer Jehova! Mogen wij niet alleen het geloof verdedigen dat de profeet onderwees, maar mogen wij ook genieten van de zegeningen die ons deel zijn door deze uitverkoren ziener. □

DE MINDER ACTIEVEN GEESTELIJK STERKEN

Een paneldiscussie over heractivering van minder actieven.

Hoogtepunten van een paneldiscussie over heractivering waaraan werd deelgenomen door de leden van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Het presidium bestond toentertijd uit: ouderling Carlos E. Asay, ouderling Dean L. Larsen, ouderling Richard G. Scott, ouderling Marion D. Hanks, ouderling Wm. Grant Bangerter, ouderling Jack H. Goaslind en ouderling Robert L. Backman.

Ouderling Larsen: Ons werd de volgende vraag voorgelegd: „Hoe kunnen kerkleiders de mensen helpen die extra liefde en steun nodig heb-

ben”? Uitgangspunt hierbij is dat het belangrijk is om zorg te dragen voor hen die om de een of andere reden geen gebruik willen maken van de zegeningen en mogelijkheden die hun lidmaatschap van de kerk hun biedt. Een tweede uitgangspunt is dat we allen op de een of andere manier bijzondere aandacht nodig hebben, dat de grens tussen de gebieden die wij in de loop der jaren „actief” en „minder actief” zijn gaan noemen, voortdurend overschreden wordt. Dit overschrijden vindt plaats vanuit beide gebieden.

Een derde uitgangspunt is dat bepaalde leiderschapskwaliteiten onontbeerlijk zijn, wil men aandacht kunnen geven aan hen die bijzondere behoeften hebben, en

dat er ook bijzondere manieren zijn waarop aan dat leiderschap gestalte kan worden gegeven. We zullen aandacht besteden aan die leiderschapskwaliteiten die met zorg, naastenliefde en begeleiding te maken hebben, en ook aan activiteiten die de buitenwereld direct kan zien.

Ouderling Hanks, zou u in deze discussie de spits willen afbijten door ons te vertellen wat volgens u een leider kan doen om te laten zien dat hij om zijn mensen geeft en zich betrokken bij hen voelt?

Ouderling Hanks:

Er zijn tenminste twee fundamentele zaken die een leider die wil helpen in gedachten moet houden en die uit zijn leven moeten blijken. Ten eerste moet hij werkelijk geloven in de waarde van zielen; ten tweede denk ik dat hij erop moet vertrouwen dat als hij dat geloof heeft en vanuit die overtuig-

ing handelt, dit invloed zal uitoefenen op anderen. Er zijn twee voorvallen in de Schriften die deze fundamentele zaken illustreren.

Het eerste is het verhaal van Zacheüs in het negentiende hoofdstuk van Lucas. Zacheüs was een etiket opgeplakt – „zondaar” – maar wat hem ook voor anderen onaanvaardbaar maakte, hij had een groot hart en het was bekend dat hij veel aan de armen gaf. Hij wist dat de Heiland eraan kwam, en omdat hij vrij klein van postuur was, klom hij in een boom om de Heer te kunnen zien. Toen de Heiland in de buurt kwam, zag Hij Zacheüs in de wilde vijgeboom, sprak hem aan en vroeg hem naar beneden te komen. Zonder zich te bekommeren om hoe men over Zacheüs dacht, ging de Heiland met hem naar huis en daar, met een boodschap van aanmoediging, hoop en liefde, bracht Hij redding aan dat huis.

Het tweede voorval, dit keer in het Boek van Mormon, is een opmerkelijke uiting van het wezenlij-

„GIJ ZULT U AAN DEZE VRUCHT VERGASTEN,
JA, TOTDAT GIJ ZULT ZIJN VERZADIGD,
TOTDAT GIJ NIET MEER HONGERT,
NOCH DORST.” (ALMA 32:42)

ke karakter van de Heer. In de hoofdstukken 11 tot en met 28 van 3 Nephi kunnen we lezen hoe de opgestane Heer het volk om zich heen verzamelde en het onderwees. Hij begreep deze mensen. Hij kende hun behoeften en zegende hen. Hij knielde met ze neer in gebed. Hij huilde voor ze. Hij bracht ze redding. Hij zei: „Ik heb niet geboden, dat één van u zou weggaan, integendeel, Ik heb geboden, dat gij tot Mij zoudt komen” (3 Ne. 18:25).

Deze eigenschappen – het onderkennen van de waarde van een ziel, en het oog hebben voor het individu en zijn behoeften, een bereidheid om hem of haar te helpen in die behoeften te voorzien – vormen de basis van het geven van liefde en steun aan anderen.

Ouderling Backman: Nog een belangrijke eigenschap die priesterschapsleiders kunnen ontwikkelen wordt geïllustreerd door wat ik een teruggekeerde zendeling onlangs hoorde zeggen. Hij zei dat toen hij in zijn zendingsgebied aankwam, hij met veel liefde en aandacht begroet werd door zijn zendingspresident. „Mijn zendingspresident,” zei hij gekshekend, „had zich vergist – hij dacht dat ik een ideale zendeling was, en ik heb hem nooit verteld dat ik dat niet ben.” Mensen hebben de neiging te beantwoorden aan de verwachtingen die we van ze hebben.

Ouderling Larsen: Ouderling Scott, we hebben weleens gehoord dat wat een leider is net zo belangrijk is als wat hij *doet*. Zou u daar iets over willen zeggen?

Illustratie van Ron Peterson

Ouderling Scott:

Ik wil een ervaring uit het Boek van Mormon aanhalen van iemand die we allemaal goed kennen: Nephi, de zoon van Helaman.

U weet dat Nephi in heldere bewoordingen het volk onderwees en met macht getuigde van Christus en het evangelie. Er waren er velen die hem geloofden, maar er was een groep rechters – die tot de bende van Gadianton behoorden – die hem probeerde te uit te schakelen. Hij getuigde tot hen met grote macht en voelde dat hij tegen hen moest zeggen dat de hoofdrechter van het land net vermoord was door zijn broer.

Er waren vijf mannen die Nephi geloofden en wilden zien of hij een profeet was. Ze reden naar het paleis, troffen de hoofdrechter daar vermoord aan, en waren zo overweldigd dat ze ter aarde stortten. Toen ze ontdekt werden, werden ze samen met Nephi van deze moord beschuldigd.

Door zijn geloof in Christus en zijn geestelijke instelling, ontving Nephi nog meer inspiratie. Hij vertelde de mensen precies hoe ze de broer van de hoofdrechter zo ver konden krijgen dat hij de misdader zou bekennen (zie Hel. 8–9). Nephi werd vrijgelaten en toen hij naar huis terugkeerde en het gebeurde overdacht, zei de Heiland tot hem: „Gezegend zijt gij, Nephi, voor dat wat gij hebt gedaan; want Ik heb aanschouwd, hoe gij onvermoeid het woord, dat Ik u heb gegeven, aan dit volk hebt

verkondigd. En gij hebt hen niet gevreesd, noch getracht uw eigen leven te behouden, maar gij hebt getracht Mijn wil te doen en Mijn geboden te onderhouden.

„Welnu, omdat gij dit zo onvermoeid hebt gedaan, zal Ik u voor immer zegenen; en Ik zal u machtig maken in woord en in daad, in geloof en in werken, ja, zelfs dat alle dingen u zullen geschieden volgens uw woord, want gij zult niets vragen, dat in strijd is met Mijn wil” (Hel. 10:4–5).

Nephi ging niet naar huis; in plaats daarvan begaf hij zich onder de mensen die in de verschillende delen van het land woonden, en verkondigde het woord van de Heer (zie Hel. 10:12).

Voor mij hebben Nephi’s geloof en gehoorzaamheid, samen met zijn indrukwekkend vermogen om te getuigen en lief te hebben hem tot zo’n krachtige leider gemaakt.

Ouderling Larsen: Ouderling Goaslind, hoe belangrijk is het bij dit proces van heractivering dat iemand de kans krijgt om te dienen?

Ouderling Goaslind:

Zoals ik het zie is dienstbetoon een daad van liefde, zowel van de kant van hem die de roeping aanvaardt als van de kant van

hem die de kans geeft om te dienen. Ik vind koning Benjamins woorden in het tweede hoofdstuk van Mosiah prachtig: „Ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst

van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt” (vers 17). Spiritualiteit zonder dienstbaarheid is niet mogelijk.

Ik wil graag vertellen wat me deze week overkomen is. Het gaat over de alleenstaande leden van de kerk. Ik kreeg een telefoontje van een man die nu ongeveer drie jaar gescheiden is. Hij zei tegen me: „Ik kan maar niet geloven dat er zoveel veranderd is.”

Ik zei: „Wat bedoel je?”

Hij antwoordde: „In de drie jaar dat ik gescheiden ben heeft mijn bisschop nooit echt met mij gesproken; ik heb geen huisonderwijzer gezien. Ik heb niet eens het gevoel dat ik nog bij de kerk hoor. Ik hunker ernaar om iets te doen en naar iemand die me vraagt om op de een of andere manier dienstbaar te zijn. Ben ik dan niets meer waard?”

Ik heb sindsdien vaak aan zijn woorden gedacht. Het geven van een roeping is eigenlijk een teken dat iemand om je geeft en dat er plaats is voor iedereen in het koninkrijk. Een van de belangrijkste resultaten van het ontvangen van een roeping is de boodschap dat die persoon nodig is, dat zijn vaardigheden gewaardeerd worden, dat zijn capaciteiten nuttig zijn voor de Heer en zijn kerk.

Ik weet zeker dat zelfs enkele van de meest onvermurbare, minst actieve leden zouden reageren als we hen op de juiste manier om hulp vroegen. Ik denk dat het essentieel is dat we alle leden van de kerk een roeping geven waarin ze dienstbaar kunnen zijn.

Mag ik ook nog iets anders naar

voren brengen? Bij alles wat we in de kerk doen, moeten we geleid worden door de ingevingen van de Geest van de Heer. Het is van het grootste belang dat iemand op de juiste manier gevraagd wordt om te dienen en dat de roeping op inspiratie gebaseerd is. We moeten er zeker van zijn dat als we roepingen overwegen, onze beslissingen de goedkeuring van de Geest hebben en dat zij die geroepen worden de hulp ontvangen die ze nodig hebben om te slagen in die roeping.

Ouderling Larsen: Ouderling Bangerter, hoe belangrijk is het om iemands vrije wil te erkennen in deze poging om mensen liefde en steun te geven en ze weer volledig actief te maken in de kerk?

Ouderling Bangerter: Als we het over het heilige beginsel van de vrije wil hebben, moeten we bedenken dat gehoorzaamheid het recht om te kiezen omvat. We kunnen gehoorzaamheid of dienstbetoon niet afdwingen. Aan de andere kant kan iemand onmogelijk voor rechtvaardigheid kiezen als hem niet geleerd wordt wat rechtvaardigheid is. Iemand moet hem die kennis aanreiken.

Maar onze inspanningen kunnen daar niet ophouden. We moeten een situatie creëren waarbij de Geest des Heren in contact kan komen met die persoon. Als dat gebeurt, zal hij een verandering in zijn hart ondergaan en het verlan-

gen krijgen om de raad van de Heer op te volgen. Dat is gedeeltematig de betekenis van de uitspraak van koning Benjamin dat de natuurlijke mens een vijand van God is en dat zal blijven, tenzij hij zich overgeeft aan de ingevingen van de Heilige Geest (zie Mos. 3:19).

„Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan“ (Matt. 18:3).

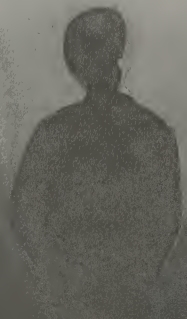
De mensen met wie we omgaan hebben soms de instelling en eigenschappen van de natuurlijke mens, zoals apathie, zelfzuchtigheid, trots en opstandigheid. Mensen met een dergelijke instelling moeten met een christelijke liefde en oprechte belangstelling benaderd worden. Ik denk dat niemand van ons afdeling 121 van de Leer en Verbonden te vaak kan lezen, waarin staat: „Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongevinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen“ (verzen 41–42).

Situaties waarbij een extra portie geduld en liefde nodig is bij het respecteren van iemands vrije wil, zijn onder meer het uitnodigen van een onderzoeker om gedoopt te worden; het aanmoedigen van een onwillig of onwaardig persoon om zich op een zending voor te bereiden; het roepen van minder actieve leden tot een bepaalde

„Sinds mijn scheiding heeft mijn bisschop nooit meer echt met mij gesproken; ik heb geen huisonderwijzer meer gezien. Ik hunker ernaar om iets te doen en naar iemand die me vraagt om op de een of andere manier dienstbaar te zijn. Ben ik dan niets meer waard?“

HET IS NIET DE TAAK
VAN DE LEIDER OM EEN
ANDER ZIJN WIL OP
TE LEGGEN.

functie; het uitnodigen van toekomstige of minder actieve ouderlingen om zich op het priesterschap voor te bereiden en naar de tempel te gaan. Het is niet de taak van de leider om een ander zijn wil op te leggen.

Het komt mij voor dat een van de grootste uitdagingen van een leider is mensen zover te krijgen dat ze bidden, dat ze in contact komen met onze Hemelse Vader. Op die manier dringen wij onze invloed niet aan hen op, maar geven we God de kans hen te beïnvloeden. De koers die zij dan volgen is hun eigen beslissing, en zij zijn er verantwoordelijk voor.

Ouderling Larsen: Ouderling Backman, in afdeling 84 van de Leer en Verbonden lezen wij: „Indien iemand onder u sterk is in de Geest, laat hem diegene met zich nemen, die zwak is, opdat deze in alle zachtmoedigheid moge worden opgebouwd, zodat ook hij sterk moge worden (vers 106). Zou u daar iets over willen zeggen met betrekking tot deze discussie?

Ouderling Backman: Om dat vers goed te begrijpen, moeten we ook de daaropvolgende verzen lezen:

„Neemt daarom diegenen met u mede, die tot het lagere priesterschap zijn geordend, en zendt hen voor u uit om afspraken te maken en de weg te bereiden, en om de afspraken na te komen, waaraan gij zelf u niet kunt houden.

„Ziet, dit is de wijze, waarop

Mijn apostelen van ouds Mijn kerk voor Mij hebben opgebouwd.

„Laat daarom een ieder zich bij zijn eigen ambt bepalen, en in zijn eigen roeping arbeiden; en laat het hoofd niet tot de voeten zeggen, dat het de voeten niet nodig heeft; want hoe zal het lichaam zonder de voeten kunnen staan?

„Voor het lichaam is ook elke ledemaat nodig, opdat alles te zamen moge worden opgebouwd, opdat het stelsel volmaakt moge worden gehouden“ (LV 84:107–110).

Hoewel deze raad in het bijzonder wordt aan hen die het evangelie prediken en daarbij geholpen worden door het lagere priesterschap, is het beginsel op ons allen in onze kerktaken van toepassing. Vers 106 spreekt over het opbouwen van hem „die zwak is“. Dat wil zeggen, zijn geloof versterken, zijn moraal verbeteren. Goed beschouwd is dit de manier waarop de Heer zijn koninkrijk heeft opgebouwd. Bedenk eens wat het voor ons betekent om de broederschap van Jezus Christus in onze vergaderingen te voelen. „Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, wantoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën“ (LV 81:5).

Ik kan me nog herinneren wat president Harold B. Lee zo vaak zei toen hij nog leefde: „Om iemand anders op te kunnen trekken, moet je zelf op een hoger plateau staan.“ Ik denk dat dat de sleutel is tot het helpen van anderen.

Ouderling Scott: Mag ik nog iets toevoegen aan wat zojuist gezegd is over de kans om te dienen? Velen van hen die niet geheel openstaan voor de zegeningen van het evangelie, zijn bezig om over ernstige fouten die ze in hun leven begaan hebben, heen te komen; vaak hebben ze een erg lage dunk van zichzelf. De kans om dienstbaar te zijn geeft hen het gevoel dat ze wat waard zijn en zet hen ertoe aan om de Heer om hulp te bidden. Het helpt hen om hun zelfvertrouwen en hun gevoel van eigenwaarde op te bouwen.

Ouderling Larsen: Een paar dagen terug las ouderling Asay delen van een brief voor die bij hem terecht was gekomen. We dachten dat het misschien gepast zou zijn om ook u iets eruit voor te lezen.

Ouderling Asay: De brief is gericht aan president Ezra Taft Benson en is in januari 1986 geschreven. Ik zal een afneea voorlezen:

„Ik heb het idee dat er op plaatselijk niveau niet veel meer gedaan wordt aan de heractivering van minder actieve leden dan erover te praten. Weten we echt waarom ze minder actief zijn, of nemen de leiders aan dat ze het wel weten? In ons geval denken wij het laatste. In 1985 heeft geen enkele plaatselijke kerkleider geprobeerd contact met ons op te nemen om erachter te komen wat ons dwars zat.“

Let ook op zijn interessante slotwoorden: „Ik getuig tot u dat ik

weet dat Joseph Smith een profeet van God was, en ik weet dat u, president Benson, een profeet van God bent, dat Jezus de Christus is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware kerk is.”

De man die deze brief schreef was een paar jaar niet naar de kerk geweest, maar niemand had genoeg om hem en zijn gezin gegeven om eens langs te gaan en te vragen waarom ze niet actief waren in de kerk.

Misschien zijn er vele anderen die een getuigenis hebben en die meer belangstelling voor de kerk zouden tonen als wij maar meer belangstelling voor hen toonden.

Ouderling Larsen: Ik heb vannacht niet zo goed geslapen. Niet omdat ik zenuwachtig was voor dit panel vandaag. Ik had geen rust omdat ik steeds moest terugdenken aan een gesprek dat ik met een jongeman had gevoerd toen ik gisteren, na in de tempel met de algemene autoriteiten te hebben vergaderd, terugkwam naar mijn kantoor. De jongeman stond bij de deur te wachten en verontschuldigde zich dat hij geen afspraak had gemaakt. Hij zei dat hij er dringend behoefte aan had om met iemand te praten, en hij herinnerde me aan een gesprek dat we enige jaren terug hadden gevoerd toen hij op zending was, en aan enkele dingen die ik hem geschreven had waarvan hij zei dat ze invloed op hem hadden gehad.

Het is een indrukwekkende jongeman. Hij is op zending geweest en studeerde een paar jaar aan de universiteit voor hij in de tempel

trouwde. Hij en zijn vrouw hebben vier kinderen. Hij had een goed lopende zaak, maar toen kwam er een economische malaise in de regio waar hij woonde, en op een gegeven moment was hij werkeloos. Hij had een paar mogelijkheden in Salt Lake City, dus verhuisde hij hier naar toe, en probeert nu voor brood op de plank te zorgen door middel van een paar part-time banen. Hij vertelde me hoe enorm veel hem eraan gelegen was om voor zijn gezin te kunnen zorgen en om te voldoen aan de verwachtingen die zijn priesterschapsleiders van hem hadden. Hij zei dat hij echt wanhopig was en zich in wanhoop afvroeg wat hij nu moest doen.

Ik vroeg hem of hij lid was van een wijk hier in Salt Lake City. Hij zei: „O ja, mijn gezin en ik zijn volledig actief.” En hij vertelde me over de zondagsschoolklas waarin hij les gaf. Dit is iemand – volledig actief in de kerk, gaat dagelijks met andere actieve leden van de kerk om – die liefde en steun nodig heeft, die omhoog getrokken moet worden door de mensen om hem heen.

Ik wil deze discussie afronden met enkele regels uit de geweldige toespraak van Alma in Alma 32, waarin hij het woord van God vergelijkt met een zaadje dat gezaaid wordt en dan ontkiemt en uitgroeit tot een boom. Het slaat natuurlijk primair op het voeden van het woord en het voeden van geloof; maar als we het ook op een individueel mens betrekken, kan dit hoofdstuk voor u een extra dimensie krijgen.

„En ziet, als de boom begint te groeien, zegt gij: Laten wij hem met grote zorg opkweken, opdat hij wortel moge schieten, opdat hij moge opgroeien en ons vruchten voortbrengen. En ziet, indien gij hem met veel zorg opkweekt, zal hij wortel schieten en opgroeien en vruchten opleveren.

„Doch indien gij de boom verwaarloost, en geen zorg draagt voor zijn aankweek, ziet, dan zal hij geen wortel schieten; en wanneer de zonnehitte komt en hem verschroeit, zal hij verdorren omdat hij geen wortel heeft, en gij rukt hem uit en werpt hem weg.

„Nu, dit is niet, omdat het zaad niet goed was, evenmin is het omdat de vrucht er van niet aanlokkelijk zou zijn, maar het is omdat uw grond dor is, en gij de boom niet wilt opkweken; daarom kunt gij er geen vrucht van plukken.

„Aldus kunt gij nimmer de vrucht van de boom des levens plukken, als gij het woord niet wilt aankweken en met het oog des geloofs naar de vrucht er van uitzien.

„Doch indien gij het woord wilt aankweken, ja, met uw geloof en met grote naarstigheid en met geduld de boom wilt aankweken als hij begint te groeien, en naar de vruchten er van uitzien, zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven” (verzen 37–41).

Moge dat het resultaat van onze inspanningen zijn – om hen die bijzondere aandacht nodig hebben uit te nodigen weer volledig deel te hebben aan de zegeningen van het evangelie. □

WAT HET BOEK VAN MORMON VOOR ONS BETEKENT

„ER GAAT EEN MACHT VAN HET BOEK UIT”

President Ezra Taft Benson heeft met betrekking tot het Boek van Mormon gezegd: „Het helpt ons nader tot God te komen . . . Het gaat er niet alleen om dat het Boek van Mormon ons de waarheid onderwijst, hoewel het dat zeker doet. Het gaat er niet alleen om dat het Boek van Mormon van Christus getuigt, hoewel het dat zeker op zeer effectieve wijze doet. Er is meer. Er gaat een macht van het boek uit die uw leven ten goede zal komen zodra u het ernstig begint te bestuderen . . . U zult de kracht vinden om op het enge en smalle pad te blijven.” (*De Ster*, verslag van de 156ste oktoberconferentie 1986, blz. 5.)

Nu wij het volgend jaar het Boek van Mormon zullen bestuderen, hebben wij kerkleden gevraagd hun getuigenis van en ervaringen met het Boek van Mormon tot uitdrukking te brengen.

Zuster Barbara W. Winder, de algemeen presidente van de zustershulpereniging.

Toen mijn man zijn roeping ontving als president van het zendingsgebied San Diego Californië, werd ik aangesteld als zijn collega. Ik had nog nooit een zending vervuld en wist niet wat er allemaal voor kwam kijken. Het was altijd een drukte van belang in het zendingshuis: zendelinnen

die kwamen en gingen, maaltijden die klaargeemaakt moesten worden, vergaderingen die bezocht moesten worden, training die gegeven moest worden en toespraken die moesten worden voorbereid. En er was altijd wel iemand die hulp en raad nodig had.

Ik herinner me een bijzonder drukke dag. Het zendingshuis liep over van bedrijvigheid. Ik had alle maaltijden voorbereid, en ik moest een inspirerende boodschap geven aan de zoneleiders. Ik vroeg me af wat ik de zendingen kon vertellen om hen te schragen in hun belangrijke werk.

Ik vond een rustig plekje en bad haast overluid tot onze Hemelse Vader: „Wat moet ik nu toch aan met al die taken? Het dreigt me boven m'n hoofd te groeien. Ik kom er niet aan toe om me erop voor te bereiden.

Wilt u me alstublieft helpen. Ik veronderstel, dat ik een vertroostend antwoord verwachtte, zoiets van „Ach, arm kind”. Maar in plaats daarvan hoorde ik een vastberaden, sterke stem die zei: „Dit is niet jouw tijd, dit is mijn tijd.” Ik wist toen, dat als ik op de Heer vertrouwde, ik van Hem hulp zou krijgen.

Deze ervaring zette mij ertoe aan het ernstig bestuderen van de Schriften mijn eerste prioriteit te maken. Ik putte veel kracht uit het lezen van het Boek van Mormon. Toen ik Alma 37:35-37 las, vond ik raad die ik als leidraad nam:

„Leer wijsheid . . . ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.

„. . . roep tot God voor al uw benodigheden; ja, laten al uw werken tot de Here zijn . . .

„Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij ten laatsten dage worden verheven.”

Ik heb deze tekst in praktijk gebracht en geef mijn getuigenis, dat het waar is. Als wij ons vertrouwen in de Heer stellen, dagelijks met Hem spreken en gehoorzaam zijn aan zijn leringen, zal Hij voor ons een weg bereiden, zodat wij zijn werk kunnen doen!

John W. Welch, bisschop, doceert rechten aan de Brigham Young University, en is directeur van de Stichting oudheidkundig onderzoek en mormoonse studies.

De eerste keer dat het Boek van Mormon mijn leven beïnvloedde was toen ik het als zestienjarige in het seminarie bestudeerde. Mijn seminarieleerkracht was toegewijd en enthousiast. Voor hem waren het leven en het evangelie van grote betekenis en heel belangrijk. Ik herinner me in het

bijzonder de urgentie en intensiteit waarmee hij het Boek van Mormon onderwees. Hij onderwees – en

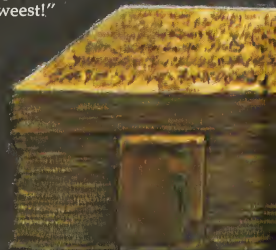

leefde er ook naar – dat we de leringen van het Boek van Mormon niet kunnen negeren, tenzij wij onze ziel in gevaar willen brengen. Deze houding ten opzichte van het Boek van Mormon heeft mij nooit meer verlaten.

Wanneer ik behoefte heb aan troost en vrede in mijn gemoed, vind ik het fijn het verhaal van de jonge Alma in Alma 36 te herlezen. Alma vertelt op aangrijpende wijze hoe zijn rebelse leven, dat doordrenkt was van verschrikking, pijn en zonde, veranderde door het heerlijke licht en de vreugde van het evangelie. Ik vind vooral veel voldoening in het keerpunt van die bekering, wanneer Alma zich de profetie van zijn vader over de komst van Jezus herinnert en deze Jezus in zijn hart aanroept genade te hebben met hem: „En zie,

toen ik dit dacht, kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren . . . En o, hoe groot was mijn vreugde en welk wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!” (Alma 36:19–20.)

Een andere passage waar ik veel troost uit put, vooral wanneer mijn werk veel van mij vergt, staat in Helaman 10:4–5. Hier hoort Nephi de stem van de Heer die hem zegent voor „die dingen, die gij hebt gedaan; want Ik heb

aanschouwd, hoe gij onvermoeid het woord, dat
Ik u heb gegeven, aan dit volk heb verkondigd . . .
Welnu, omdat gij dit zo onvermoeid hebt ge-
daan, zal Ik u voor immer zegenen."

Er was een moment in mijn leven, dat ik
bijna werd overweldigd door alle taken en
plichten die op mijn schouders rustten, toen
wij thuis op deze woorden stuitten tijdens
onze dagelijkse schriftstudie. Deze woorden

kregen voor mij
een diepere
betekenis en
brachten mij
troost en
vrede. □

„JE HEBT HET BOEK VAN MORMON NIET GENOEG GEBRUIKT!”

Anna Stahre

Toen ik op het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah) zat, zei mijn gemeentepresident iets dat grote indruk op mij maakte. Hij zei: „Ook al ga je naar huis zonder een enkele dopeling te hebben gehad, dan is je zending toch waardevol geweest *mits* je bekeerd naar huis gaat, en hebt geleerd hoe je het Boek van Mormon in je dagelijks leven moet gebruiken.”

Op mijn vijftiende was ik lid van de kerk geworden. Voor mijn doop ontving ik een geestelijke bevestiging dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de herstelde kerk van Jezus Christus was. Ik had het Boek van Mormon als het woord van God aanvaard, maar pas op mijn zending leerde ik welke macht tot bekering het heeft.

Ik was zeven maanden op zending in het Zendingsgebied Paraguay Asunción toen mijn collega en ik Fernando Garay ontmoetten. Hij was de buurman van de gemeentepresident en zijn vrouw, president en zuster Rodríguez. Fernando was een leider in de protestantse kerk en had veel kennis van religie.

Dankzij president Rodríguez stemde Fernando erin toe de zendingenlessen te volgen. We onderwezen hem in het huis van president Rodríguez, omdat zijn huisgenoten erg vijandig tegenover de kerk stonden.

Bij de eerste les was de geest bijzonder sterk aanwezig. Tranen liepen Fernando over de wangen, en hij was nederig en ontvankelijk voor de leringen van Christus.

Een maand lang onderwezen we Fernando twee à drie keer per week. Broeder Rodríguez was er vaak bij aanwezig om eventuele misverstanden die door de taalbarrière konden ontstaan, uit de wereld te helpen.

Fernando was een intelligente man en had veel vragen. Mijn collega en ik hadden het gevoel dat hij de ideale onderzoeker was, omdat hij alles las wat wij hem vroegen te lezen.

Maar na verloop van tijd werden de lessen steeds minder bevredigend. Er waren tijden dat de geest net zo

sterk aanwezig was als tijdens de eerste les, maar steeds vaker waren we nog maar nauwelijks begonnen of Fernando begon onze leringen aan te vallen. Hij werd erg sterk beïnvloed door de standpunten van zijn familie en zijn kerk. Na de lessen stond het huilen ons vaak nader dan het lachen, want we wisten wat een fijne man het was en dat we graag wilden dat hij een getuigenis van evangelie ontving.

Na vele weken van onderwijzen hadden we het gevoel dat we alles gedaan hadden wat we konden: herhalingen, diaklankbeelden laten zien, vragen beantwoorden. Maar er ontbrak iets.

We gingen vasten en bidden, en terwijl we dit deden werden we door een innerlijke stem aangespoord, die zei: „Gebruik het Boek van Mormon; getuig dat het het woord van God is. Jullie hebben het niet genoeg gebruikt.”

We dachten dat we het Boek van Mormon voldoende hadden gebruikt, maar besloten toch te gehoorzamen. De volgende dag hadden we een afspraak met Fernando en spraken uitsluitend over het Boek van Mormon en getuigden keer op keer van de waarheid ervan. Hij beloofde het voor de volgende les te lezen en erover te bidden.

De eerstvolgende keer dat we weer bij elkaar kwamen, hoefden we hem niet te vragen of hij zich aan zijn belofte had gehouden, want de vreugde straalde van hem af. Hij hield het Boek van Mormon krampachtig vast en hieldte zachtjes. Zijn enige vraag was: „Wanneer kan ik gedoopt worden?” Een week later werd hij door broeder Rodríguez gedoopt.

Deze ervaring veranderde niet alleen het leven van Fernando, maar ook dat van mij. Ik had de macht van het Boek van Mormon gevoeld. Ik herinnerde mij wat mijn gemeentepresident op het opleidingsinstituut voor zendingen had gezegd over het gebruik ervan in ons dagelijks leven. Vanaf dat moment wist ik dat het Boek van Mormon een van de belangrijkste hulpmiddelen is om ons leven te veranderen. □

Hij hield
het Boek van
Mormon
krampachtig
vast en
hulde
zachtjes.

Opperhoofd Washakie werd rond 1805 in een Shoshonendorp in Idaho geboren. Er wordt gezegd dat zijn moeder Shoshone was en zijn vader een Plathoofd Indianen. Hij werd opgevoed door de leider van een Shoshonenstam die Washakie boven zijn eigen zonen verkoos als zijn opvolger.

Tegen de tijd dat Brigham Young met de eerste pioniers in de Zoutmeervallei aankwam, was Washakie opperhoofd van de Shoshonen. Hij had een verdrag met de Verenigde Staten gesloten om de pioniers te beschermen tegen plunderaars. Een van Washakies meest gekoesterde bezittingen was een getuigschrift van waardering, ondertekend door 9000 mensen die hij had beschermd op hun pionierstocht naar Oregon.

Brigham Young stuurde verscheidene boodschappers naar Washakie om hem ervan te verzekeren dat de leden van de kerk gewillig waren de Shoshonen te helpen om te leren het land te bebouwen. Een van die boodschappers, James S. Brown, schreef een verslag van zijn bespreking met opperhoofd Washakie. Hij zei dat ze naar de hut van het opperhoofd werden gebracht en werden uitgenodigd met de stamleiders te vergaderen. Broeder Brown las een brief van Brigham Young voor, waarin hij voorstelde om zaad en gereedschap ter beschik-

Ann Abelta houdt met dezelfde intensie van haar thuis in het prachtige berglandschap van Wind River (Wyoming) als haar betovergrootvader, opperhoofd Washakie, eens deed.

DE ALATENSCHAP VAN WIND RIVER

Janet Thomas

Een Shoshone Indianenmeisje laat zien dat zij enkele van dezelfde leiderschapskwaliteiten heeft als haar voorouders

Een kleine rode vrachtwagen remde af om de parkeerplaats op te rijden van de Indiaanse middelbare school in Wyoming in het reservaat Wind River. Hij liet een stofwolk achter toen hij over de parkeerplaats reed. Achter het stuur zat een meisje.

Zou zij het zijn op wie ik stond te wachten?

Ik wist alleen haar naam – Ann Abeita.

James, de broer van Ann, had opgebeld om me te vertellen wat voor bijzondere dingen ze dit laatste jaar op de middelbare school had gedaan – gekozen als presidente van de leerlingenraad; door haar leerkrachten gekozen als leerlinge van het jaar; uitverkoren als Oostelijke-Shoshone-Powwowkoningin (powwow betekent stamraad) en Ethete-Powwowkoningin; uitgenodigd om te getuigen voor het Congres van de Verenigde Staten; door haar mededingers uitgeroepen tot Miss Sympathie in de Miss Indian World verkiezingen; plus de gewone dingen zoals het meespelen in de schoolteams van basketbal en volleybal, het meedoen aan het HLD-seminarie en deelnemen in de meeste groepen leerlingen op school.

De kleine vrachtwagen stopte naast me en het meisje zwaaide naar me. Ze zag er leuk uit met haar zwarte haar. Toen glimlachte ze, het was Ann.

Ann en haar broer George zijn de twee jongsten in het gezin Abeita en wonen met hun moeder en stiefvader in Fort Washakie in het reservaat Wind River in het midden van Wyoming. Hun broer James is op zending in het zendingsgebied Ventura (Californië), en hun zus Cornessa zit op het Ricks College in Idaho. Andere broers en zussen zijn getrouwd en wonen in de buurt.

Ann en haar broers en zussen zijn afstammelingen van opperhoofd Washakie, een groot opperhoofd van de Shoshonen, die Brigham Young kende, lid werd van de kerk en het evangelie aan zijn volk introduceerde. Ann zegt: „Velen van ons volk praten nog steeds over hem en hoe hij de Shoshonen leidde, in het bijzonder in de kerk, omdat er velen werden gedoopt.”

Toen we even hadden staan praten, stelde Ann voor dat ik achter haar aan naar haar huis zou rijden, waar we verder konden praten. Ze sprong in haar rode vrachtwagentje en reed de lange, rechte weg door de vallei op. Het reservaat Wind River is prachtig gelegen. Het is een vallei omringd door paarse bergen met sneeuwtoppen. Er zijn hooivelden en weilanden met paarden.

Het rode vrachtwagentje remde af en reed door de poort van een kleine begraafplaats. Ann wees naar een grote grafsteen waarop de naam opperhoofd Washakie duidelijk was gegraveerd. Eronder stond eenvoudigweg: „Opperhoofd van de Shoshonen”. Dit was Anns betovergrootvader.

Ondanks hun geweldige voorouder zijn Ann en George net als de andere tieners in de kerk. Ze willen

king te stellen en enkele mannen om te demonstrenen hoe het land moest worden bewerkt en bebouwd. Tevens gaf hij de groep een exemplaar van het Boek van Mormon. De leiders gaven het boek door en verklaarden dat het voor hun van geen enkel nut was. Washakie wachtte tot de raadsleden waren uitgesproken, pakte het Boek van Mormon, bladerde erdoor en sprak tot de groep.

U bent allen dwaas; u bent blind en kunt niet zien; u hebt geen oren, omdat u niet hoort; . . . Deze mannen zijn onze vrienden. De grote mormoonse leider (Brigham Young) heeft met onze Vader die boven de wolken is gesproken, en Hij heeft de mormoonse leider verteld deze goede mannen hierheen te sturen om ons de waarheid te vertellen en geen leugens.

Het opperhoofd ging verder met de woorden:
Er is een tijd geweest

Boven: Ann met haar moeder, Zedora.

Onder: Ann geeft, als koningin Ethete Powwow, leiding aan haar groep in de traditionele danscompetitie.

Midden: Opperhoofd Washakie met familie- en stamleden in het kamp.

Uiterst rechts: Anns broer George.

goede prestaties leveren op school, de leerstellingen van de kerk naleven en met leeftijdgenoten omgaan.

Ann heeft de waarde van een goede opleiding geleerd van haar oudere broer James en haar moeder, Zedora. Ze behaalt goede cijfers en haar is een beurs toegekend voor de Brigham Young University, waar ze zich wil specialiseren in bedrijfskunde.

Ann en George zijn op veel gebieden hetzelfde als de meeste tieners, maar als ze zich verkleden in hun autochtone kleding en deelnemen aan Indiaanse danswedstrijden bij de powwows, lijkt het wel of ze terug in de tijd gaan. Zowel Ann als George zijn ervaren

dat onze Vader die boven de wolken woont onze voorouders liefhad, en zijn gezicht was verlicht, en Hij sprak met hen. Zijn aangezicht scheen op hen, en . . . zij waren wijs en schreven boeken, en de Grote Vader sprak goed tot hen; maar na verloop van tijd wilde ons volk niet meer naar Hem luisteren, en zij twisten, stalen en vochten, totdat de Grote Vader boos werd, omdat zijn kinderen niet meer naar Hem luisterden.

Toen zei James Brown dat opperhoofd Washakie de Indiaanse manier van leven vergeleek met die van de blanken en zijn volk zei dat zij veel konden profiteren door van de pioniers te leren.

Opperhoofd Washakie moedigde zijn volk aan een opleiding te gaan volgen en zich te verbeteren. Hij koos het prachtige berglandschap Wind River (Wyoming) als permanente woonplaats voor de oostelijke Shoshonen. □

dansers en winnen de wedstrijden vaak. Zij bewegen zich op het ritme van de trommen zoals hun voorouders dat deden. Zij eerbiedigen de oude gebruiken en waarderen en genieten van de schoonheid van het land en de gevoelens van hun volk.

Ann houdt van haar thuisvallei. „Ik kan me niet voorstellen ergens anders te wonen.“ De vallei is de nalatenschap die opperhoofd Washakie aan de Shoshonen heeft gegeven. Hij was een van de weinige Indiaanse opperhoofden die toegestaan werd de plaats van het reservaat zelf uit te kiezen voor zijn stam. Hij vindt het vast fijn dat zijn achter-achterkleindochter dezelfde liefde voor de vallei voelt als hij.

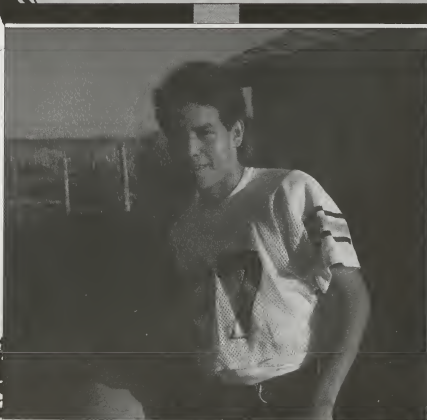
Voor Ann zijn de problemen waar haar schoolgenoten mee kampen werkelijk. „Als ik geen heilige der laatste dagen was, zou het erg moeilijk zijn. Mijn vrienden oefenen veel druk uit. Soms proberen ze de feestjes waar gedronken wordt als erg leuk te bestemmen, maar ik vind het nogal kinderachtig. Het helpt

om lid van de gemeente te zijn want er zijn altijd activiteiten. Daarmee en met de leerlingenraad en andere leerlingengroepen houd ik mijzelf druk bezig. Ik zou alleen willen dat andere leerlingen zich er ook meer bij zouden betrekken. Ze zeggen dat het altijd zo saai is, maar omdat ze er niet genoeg bij betrokken zijn weten ze het niet.“

Ann probeert haar vrienden meer over de kerk te onderwijzen. „Mijn vrienden respecteren mij omdat ik niet drink en zouden dat ook graag willen, maar zij durven niet anders dan de anderen te zijn. Ik ben niet bang om anders te zijn. Als ik mijn vrienden over het Boek van Mormon probeer te onderwijzen, weten ze dat het waar is. Maar als ik vraag of ze gedoopt willen worden, zeggen ze dat ze dat alleen zouden willen als er geen woord van wijsheid was.“

Toen ik Fort Washakie verliet, stopte ik bij de reservaatwinkel om naar het mooie kralenwerk te kijken waar de Shoshonen om bekend staan. Toen ik stond te bedenken welke van de kleurrijke kralenkettingen ik zou kopen, kwam de verkoopster naar me toe en vroeg of ze me ergens mee van dienst kon zijn. Ik vroeg haar of ze Ann Abeita kende.

Haar gezicht straalde toen ze zei: „O ja, ik ken Ann. Ze is een geweldige meisje.“ □

*„Want een Kind
is ons geboren,
een Zoon is ons gegeven,
en de heerschappij
rust op zijn schouder
en men noemt hem
Wonderbare Raadsman,
Sterke God,
Eeuwige Vader,
Vredevorst.“*

(JESAJA 9:6)

